

Cambridge University Press
978-1-108-01661-2 - *Fragmenta Historicorum Graecorum*, Volume 2
Edited by Karl Muller
Frontmatter
[More information](#)

CAMBRIDGE LIBRARY COLLECTION

Books of enduring scholarly value

Classics

From the Renaissance to the nineteenth century, Latin and Greek were compulsory subjects in almost all European universities, and most early modern scholars published their research and conducted international correspondence in Latin. Latin had continued in use in Western Europe long after the fall of the Roman empire as the lingua franca of the educated classes and of law, diplomacy, religion and university teaching. The flight of Greek scholars to the West after the fall of Constantinople in 1453 gave impetus to the study of ancient Greek literature and the Greek New Testament. Eventually, just as nineteenth-century reforms of university curricula were beginning to erode this ascendancy, developments in textual criticism and linguistic analysis, and new ways of studying ancient societies, especially archaeology, led to renewed enthusiasm for the Classics. This collection offers works of criticism, interpretation and synthesis by the outstanding scholars of the nineteenth century.

Fragmenta Historicorum Graecorum

Karl Müller (1813–94) published two standard works, *Fragmenta Historicorum Graecorum* and *Geographi Graeci Minores*, which have never been superseded, but very little is known about his life, and he is frequently confused with Carl Otfried Müller, another great German classicist of the nineteenth century. Born near Hannover, Karl and his brother and collaborator Theodor both studied at the University of Göttingen, but both left Germany in 1839, probably for political reasons. They moved to Paris, where *Fragmenta* was produced in partnership with the printer-publisher Ambroise Firmin-Didot. It covers histories which have been lost, but of which fragments survive in other works. Volume 2, published in Paris in 1843, contains recently rediscovered fragments of the histories of Diodorus Siculus, Polybius, and Dionysius of Halicarnassus, and fragments of other lost historians of the period 520–247 BCE.

Cambridge University Press

978-1-108-01661-2 - *Fragmenta Historicorum Graecorum, Volume 2*

Edited by Karl Muller

Frontmatter

[More information](#)

Cambridge University Press has long been a pioneer in the reissuing of out-of-print titles from its own backlist, producing digital reprints of books that are still sought after by scholars and students but could not be reprinted economically using traditional technology. The Cambridge Library Collection extends this activity to a wider range of books which are still of importance to researchers and professionals, either for the source material they contain, or as landmarks in the history of their academic discipline.

Drawing from the world-renowned collections in the Cambridge University Library, and guided by the advice of experts in each subject area, Cambridge University Press is using state-of-the-art scanning machines in its own Printing House to capture the content of each book selected for inclusion. The files are processed to give a consistently clear, crisp image, and the books finished to the high quality standard for which the Press is recognised around the world. The latest print-on-demand technology ensures that the books will remain available indefinitely, and that orders for single or multiple copies can quickly be supplied.

The Cambridge Library Collection will bring back to life books of enduring scholarly value (including out-of-copyright works originally issued by other publishers) across a wide range of disciplines in the humanities and social sciences and in science and technology.

Cambridge University Press
978-1-108-01661-2 - *Fragmenta Historicorum Graecorum*, Volume 2
Edited by Karl Müller
Frontmatter
[More information](#)

Fragmenta Historicorum Graecorum

VOLUME 2

EDITED BY KARL MÜLLER

CAMBRIDGE
UNIVERSITY PRESS

Cambridge University Press
978-1-108-01661-2 - Fragmenta Historicorum Graecorum, Volume 2
Edited by Karl Muller
Frontmatter
[More information](#)

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS

Cambridge, New York, Melbourne, Madrid, Cape Town, Singapore,
São Paulo, Delhi, Dubai, Tokyo, Mexico City

Published in the United States of America by Cambridge University Press, New York

www.cambridge.org
Information on this title: www.cambridge.org/9781108016612

© in this compilation Cambridge University Press 2010

This edition first published 1848
This digitally printed version 2010

ISBN 978-1-108-01661-2 Paperback

This book reproduces the text of the original edition. The content and language reflect
the beliefs, practices and terminology of their time, and have not been updated.

Cambridge University Press wishes to make clear that the book, unless originally published
by Cambridge, is not being republished by, in association or collaboration with, or
with the endorsement or approval of, the original publisher or its successors in title.

Cambridge University Press
978-1-108-01661-2 - Fragmenta Historicorum Graecorum, Volume 2
Edited by Karl Muller
Frontmatter
[More information](#)

FRAGMENTA
HISTORICORUM GRÆCORUM.

—
VOLUMEN SECUNDUM.

Cambridge University Press
978-1-108-01661-2 - Fragmenta Historicorum Graecorum, Volume 2
Edited by Karl Muller
Frontmatter
[More information](#)

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

FAGIMENTA

HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

INDICIBUS INSTRUXIT

CAROLUS MULLERUS.

VOLUMEN SECUNDUM.

INSUNT FRAGMENTA :

CADMI MILESI.	HERMIAE METHYMNÆI.	DEMETRII PHALEREI.
DIONYSII MILESI.	ATHANÆ SYRACUSANI.	STRATONIS LAMPSACENI.
HIPPYIS RHEGINI.	TIMONIDIS LEUCADII.	THEODECTIS PHASELITÆ.
EUGEONIS SAMII.	DIONYSODORI BOEOTI.	LYCI RHEGINI.
DEIOCHI PROCONNESII.	ANAXIS BOEOTI.	NYMPHODORI SYRACUSANI.
BIONIS PROCONNESII.	ZOILI AMPHIPOLITÆ.	CALLIÆ SYRACUSANI.
EUDEMI PARII.	CEPHISODORI.	ANTANDRI SYRACUSANI.
DEMOCLES PYGELENESIS.	DEMOPHILI.	HECATÆI ABDERITÆ.
AMELESAGORÆ CHALCEDONII.	THEOCRITI CHII.	MEGASTHENIS.
GLAUCI RHEGINI.	DINONIS.	DAIMACHI.
HERODORI HERACLEOTÆ.	HERACLIDIS CUMANI.	PATROCLIS.
SIMONIDIS CEI.	ARISTAGORÆ MILESI.	DEMODAMÆ MILESI.
XENOMEDIS CHII.	ARISTOTELIS STAGIRITÆ.	DEMOCHARIS LEUCONOENSIS.
IONIS CHII.	HERACLIDIS PONTICI.	HIERONYMI CARDIANI.
STESIMBROTI THASII.	DICEARCHI MESSENII.	PYRRHI EPIROTÆ.
HIPPIÆ ELEI.	ARISTOXENI TARENTINI.	PROXENI.
DAMASTIS SIGEENSIS.	PHANIAE ERESI.	CINEÆ TRESSALI ET SUIDÆ.
ANAXIMANDRI MILESI.	CLEARCHI SOLENSIS.	DURIDIS SAMII.
CRITIÆ ATHENIENSIS.	CLYTI MILESI.	IDOMENEI LAMPSACENI.
THEMISTOGENIS SYRACUSANI.	LEONIS BYZANTII.	BEROSI CHALDÆI.
SOPHÆNETI STYMPHALII.	MENECRATIS ELAITÆ.	MANETHONIS SEBENNYTÆ.
CRATIPPI.	ANDRONIS HALICARNASSENSIS.	DEMETRII BYZANTINI.
ARISTIPPI CYRENÆI.	DIODORI PERIEGETÆ.	CTESIBII.
DIONYSII TYRANNI.	DIVLII ATHENIENSIS.	SOSIBII LACONIS.

ACCEDUNT FRAGMENTA DIODORI SICULI, POLYBII ET DIONYSII HALICARNASSENSIS
E CODICE ESCORIALENSE NUNC PRIMUM EDITA.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI FRANCÆ TYPOGRAPHO.

M DCCC XLVIII.

Cambridge University Press
978-1-108-01661-2 - Fragmenta Historicorum Graecorum, Volume 2
Edited by Karl Muller
Frontmatter
[More information](#)

VIRIS CLARISSIMIS
ANTONIO LETRONNIO
AUGUSTO BOECKHIO
D. D. D.
EDITOR.

PRÆFATIO.

Historiæ studium iis maxime temporibus ad fructum uberrimum et ad suavitatem jucundissimum est, quibus motus illi revolvuntur ingentes, unde novus rerum humanarum ordo exsurgit, ac nova populis fata destinantur. Verum enim vero dum præsens momentum animos occupat et futuri exspectatio inter spem metumque tenet suspensos, exterritæ Musæ conticescere ac deserta prisorum monumenta seculorum squalere solent. Quæras igitur quanam confidentia et securitate, dum ruentium fragore regnorum omnia impletur, nos tabulas quibus longinqua populorum memoria consignata est, colligere, collecta in publicum nunc edere conemur. Nimirum non tam stupemus in hac tempestate fulgura illa Gallica, quibus concussa Europa miscetur universa, quam admiramur coeli solisque serenitatem, quæ sonante adhuc tonitru per atras nubes refulget, sive, ut disertius loquamur, eximiam victoris populi moderationem summamque virorum quibus reipublicæ gubernacula commissa sunt, prudentiam : qua quidem effectum est, ut ad sueta negotia cuivis jam redire liceat, modo ne vana terroris simulacra fingat trepidatio. Tantum igitur abest, ut antiquitatis studia, præclara patriæ amoris instrumenta, oblivionem jam manere censeamus, ut ex nova libertate novum iis robur accessurum esse persuasum sit. Neque desperamus collectionem scriptorum Græcorum, quam per duodecim nunc annos FIRMINUS DIDOT crescente in diem studii alacritate cum ingenti opum dispendio instituit, plaudente literarum republica in honorem patriæ posse absolvi, adeoque semel certe contingere, ut literaria Græciæ monumenta in unum omnia quasi corpus componantur.

Ceterum satis constat non acquiescere Firminum Didot in edendis operibus, quæ integra ad nos perdurarunt, sed etiam deperditorum rudera colligenda et ad prisci ordinis similitudinem disponenda curare. Quod institutum quum in reliquis literis perutile est, tum vero in iis, quæ ad historiam pertinent, summi patet esse momenti. Viam in his quoque præivit ac facem prætulit libro laudatissimo (*Fragmenta historicorum antiquissimorum, Heidelbergæ 1806*) Venerandus Nestor philologorum, FRIDERICUS CREUZERUS. Cujus viri celeberrimi prementes vesti-

gia mox alii suos sibi quisque historicos, quorum reliquias congererent illustrarentque, selegerunt. Plurima horum repetivimus et retractavimus in *Fragmentis historicorum Græcorum*, quæ prodierunt anno MDCCCXLI. Deinde Ctesiam Musis Herodoti, rerum Alexandri scriptores historiis Arriani, argumentorum ducti similitudine, subjunximus. Restabat ut reliqui auctores, qui populorum civitatumque historias condiderunt, quadringenti numero et amplius, simili modo colligentur. Opus hoc Herculeum et unius viribus fere impar nescio an non debuerimus suspicere, susceptum semel pro roboris modulo sustinere annixi sumus.

Igitur, ab incunabulis artis historicæ proficiscentes, ordine chronologico recensemus historicos per octo secula usque ad ævum Constantini Magni. Deinceps ex serie literarum scriptores collocantur quorum ætas est incertior. Totum hoc in novem distinximus libros. Piores quattuor, usque ad Ptolemæi Philadelphi tempora pertinentes, eo quod nunc emittimus volumine continentur. Reliqua una cum tabulis nominum, rerum, auctorum, titulorum, temporum, alterum dabit volume, mox illud, favente Deo, absolvendum.

Primo consilio quum hoc tantum ageremus, ut eorum fragmenta operum, quæ ad civilem populorum historiam pertinent, exhiberentur, in ipso labore ulterius progressi sumus ac præter historica etiam reliqua auctorum nostrorum scripta non solum indicavimus, sed, ubi opportunum erat, etiam exscripsimus. Quod quantum valeat ad indolem uniuscujusque scriptoris penitus perspiciemad, dicere putidum sit.

Aristotelis historicæ ab hoc volumine secluseramus, quoniam perditorum librorum fragmina superstitibus operibus subjungere constitutum erat. Verum quum Stagirita ut in reliquis literis, sic in arte historicæ scribendæ quasi cardo quidam sit, lectores ægre mentionem ejus desideraturos esse rati, postliminio quæ ad nostram rem facerent, interposuimus. Eundem honorem etiam discipulis ejus præcipuis habuimus, excepto Theophrasto, cui suum separatim volumen reservatur. Scripta quæ sunt de periegesi antiquaria, Pausaniae operi addenda fuissent. Quod quum neglectum sit, ac de multis libris omnino non possit discerni, num historicorum an periegetarum more auctores res civitatum tractaverint, an utrumque munus conjunctim præstiterint, omnia quæ huc pertinent vel pertinere possunt videri, recepimus.

Superest ut grati profiteamur plurimum nos in operosissimo nostro labore adjuvisse viros doctissimos, qui vel totum hunc qui de græcis historicis est locum explicarunt, vel fragmenta selectorum quorumdam

PRÆFATIO.

III

auctorum ediderunt. Inter illos principem locum post GERHARDUM VOSSIUM ANTONIUS obtinet WESTERMANNUS : inter hos cum veterum qui hoc volumine recensentur historicorum nominibus socianda sunt nomina BOECKHII, BUNSENII, BRUECKNERI, EBERTI, FUHRII, FRUINI, HULLEMANNI, MAHNII, NEUMANNI, RICHTERI, SCHNEIDEWINI, SCHWANBECKII, VERRÆRTI, VOISINI. Ceterum etiam in iis auctoribus, quorum reliquiae jam collectæ ab aliis erant, ita fecimus, quasi primi nos collectionem earum institueremus. Excipiendus unus est Aristoteles, quippe qui a primo consilio nostro, ut diximus, alienus erat. Itaque factum, ut, quamvis fragmentis a Neumanno congestis nova haud pauca addiderimus, nonnulla tamen prætermissa sint. Hæc sicuti quæ in ceteris desiderantur, quod vel fugerunt nos, vel in scholiis exstant, quibus nuper demum editis uti nondum licuit, ad calcem voluminis posterioris diligenter annotabimus. In Heraclide denuo contulimus codices Parisinos, quibus, si pretium foret operæ, codicis Scorialensis varias lectiones addere nunc possemus. In Nicolao Damasceno Excerpta Constantiniana codicis Turinensis accuratius quam Valesius olim fecit, excussimus (1). Præterea eundem Nicolaum ex ista qua hucusque premebatur tenuitate et obscuritate ad lætiorem copiam majoremque splendorem revocavimus, adeo ut haud insimus nunc reliquiis ejus inter historiarum monumenta locus assignandus sit. Etenim FIRMINUS DIDOT, præter Gallicas bibliothecas, Hispaniam quoque lustrari jussit, partim ut editi libri cum optimæ notæ codicibus in futuros usus contendenterunt, partim ut investigaretur, si qua inedita et quæ ederentur digna ibi latitarent. Neque spem conatus fefellit. Nam quamvis errore teneantur

(1) Idem Valesius in Dionysii Halicarnassensis fragmentis, quæ codex ille præbet, minus accurate codicis lectiones indicavit. Multa tacite correxit, sed interdum præter necessitatem; præterea in describendo codice sæpius ei accidit, ut unam alteramve vocem omitteret. Quare lectionis varietatem enotabo. Edit. Reisk. tom IV, p. 2309, 1 : Φρούριος: — 3. πολεμικά. — 2310, 8 τε post v. ταῖς omittit cod. — 12. ἔξαμαρτάνοντας. — 13. πολλά. — 14. ἔχαριστα. — 2311, 2. λήψινται. — 9. ὡς τοῖς φύσει Ρωμαίοις μετῆν. — 2313, 10. ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν. — 2332, 10. τῆς τάξεως, non τῆς τε τάξεως, ut Val. ait. — 2333, 5. φίλων πλῆθος καὶ κατὰ] φίλων καὶ πλῆθος κατὰ. — 10. αὐθάδιαν. — 18. στρατηγίαν. — 2334, 8. ἀν πράττειν. — 9. ἔδωκαν. — 14. καμινίω. — 2335, 14. ἤγεγκεν. — 2337, 13. ἀξιον. — 2339, 1. ἥγησαμένης. — 3. ὄφλημα. — 2358, 4. ταῖς πόλεσι. — 2359, 5. κατέλειπε; dein v. ἀπὸ om. — 8. Διονύσου. — 2360, 11. χαλκεμβόλους. — 14. αὐθάδιαν εἰ ἐτρέπετο. — 18. προσένεμεν. — 2361, 6. δρῶσιν ή ὅτι. — 10. πρόφασι. — 15. αὐτῶν. — 2362, 4. τῶν πραγμάτων αὐτοῦ καὶ. — 6. ἀνάκτησι. — 9. δρῶντες αὐτόν. — 11. Δήναρχος ετ ἐξ αἰγύπτων. — 13. ἀνοσίων. — 2363, 2. τοῖς εἰςαγ. om. — 12. προσενεχθείς. — 15. διέρθειρεν. — 2364, 1. ἐξέ-θρασε. — 3. τούτων. — 4. δὴ om. — 12. Ἑλλησιν. — 16. διολογοῦσιν. — 17. οὔτε. — 18. οὔτε ἐπικουρία τοῖς ἑτέροις ή ἀφίξις. — 2365, 7. τοὺς πλείστας. — 11. ἴσγυσε.

PRÆFATIO.

qui ex prisca beatitudine Hesperiā servare somniant immensos et inexhaustos græcarum literarum thesauros, quos turbæ intestinæ, ignorantia et invidia, triceps Cerberus, a luce prohibeant: haud pauca tamen ex ultimo hoc recessu protrahi possunt tum nova tum notis meliora. Quorum in numero codex eminet mausolei Scorialensis, cuius libros manuscriptos ut non oculis tantum usurpare sed quo- cumque vellemus describere etiam daretur, summa effecit QUEVEDONIS et SANCHEZI, bibliothecæ præfectorum, in nos humanitas et benevolentia. Agimus viris in paucis doctissimis ex animo gratias. Igitur codex ille, cuius mentionem injeci, chartaceus est in-fol., sec. XVI, non eadem totus manu exaratus. Continet vero post Aelianī Historiam Variam: Περὶ ἐπιθουλῶν κατὰ βασιλέων γεγονοῦσι ἔκλογάς (fol. 74), quibus exhibentur excerpta Νικολάου Δαμασκηνοῦ, Ἰωάννου Ἀντιοχέως (fol. 107), Γεωργίου μοναχοῦ (fol. 169), Διοδώρου Σικελιώτου (fol. 176), Διονυσίου Ἀλι- καρνασσέως (fol. 188). Deinceps alia sequuntur opuscula, quæ nunc nihil curamus. Excerpta tituli Constantiniani e codice fluxerunt in quo ordo foliorum (similiter atque in Turinense cod. tituli Περὶ ἀρετῆς) subinde perturbatus erat. Quod non animadvertens scriba, homo plane rudis, in medium Dionysii fragmentum locum Polybii peramplum infarsit. Egregio hoc librarii stupore docemur codicem ex quo nostra ducta sunt, etiam Polybii et fortasse aliorum historicorum Excerpta continuisse vel postea a volumine avulsa, vel de industria a scriba omissa. Quæ quidem jactura tanto magis dolenda est, quod Eclogas illas in intimis historiæ penetralibus versari tum ex ipso titulo Περὶ ἐπιθουλῶν conjicitur, tum parte superstite luculenter admodum confirmatur. Ceterum libri Scorialensis hoc loco propterea maxime men- tionem fecimus, quod fragmenta e DIODORO et POLYBIO deprompta tamquam supplementum ad Didotianas horum scriptorum editiones, præfationi nostræ subtexere placuit. Addidimus etiam Fragmenta DIO- NYSII, cum illis jungenda, quæ nuper e titulo Περὶ στρατηγημάτων ad cal- cem Josephi edenda curavimus. Vale, lector, faveque.

Parisiis, mense martio MCCCCXLVIII.

CAROLUS MUELLERUS.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΒΟΥΛΩΝ
ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΓΕΓΟΝΥΙΩΝ
ΕΚΛΟΓΑΙ.

DE INSIDIIS
QUÆ REGIBUS STRUCTÆ SUNT
EXCERPTA
EX HISTORIIS DIODORI SICULI, POLYBII MEGALOPOLITANI,
DIONYSII HALICARNASSENSIS.

EK

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

[EK BIBA. G'.]

I. Ὁτι φόνον ἀχούσιον φεύγων δὲ Βελλεροφόντης ἦλθε πρὸς Προῖτον (ι), πατρικὸν ὄντα ξένον. Τὴν δὲ Προῖτον γυναικά διὰ τὸ κάλλος ἐρασθέσαν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ μὴ δυναμένην πεῖσαι, διαβαλεῖν αὐτὸν πρὸς τὸν ἄνδρα ὃς (ι) βιασάμενον αὐτήν. Τὸν δὲ Προῖτον ἀνελεῖν μὲν τὸν ξένον μὴ βουληθῆναι, ἀποστεῖλαι (ι) δὲ αὐτὸν εἰς Δυτίαν γράμματα φέροντα πρὸς Ἰσβάτην τὸν βασιλέα, ὄντα πενθερόν· διὸ κομισάμενον τὴν ἐπιστολὴν εὑρεῖν ἐν αὐτῇ γεγραμμένον, δπως ἀνέλῃ (ι) τὴν ταχίστην τὸν Βελλεροφόντην. Ὁ δὲ μὴ βουλόμενος αὐτὸν ἀπολέσει, τῇ πυρπόλῳ Χιμάρᾳ ἔκβελευσε συνάψαι μάχην.

[EK BIBA. Z'.]

II. Ὅτι Αἰγιάλεια (ι), ἡ τοῦ Διομήδους σύζυγος, τελέως ἀπῆλλοτριώθη τῆς τοῦ συμβιοῦντος εὐνόιας· ἥν οὐ δικαίως τῷ συνοικοῦντι προσφερομένην διὰ τὸ μῖσος παραχαλέσαι τοὺς συγγενεῖς πρὸς τὴν κατ' αὐτοῦ τιμωρίαν. Τούτους δὲ προσλαθομένους Αἴγισθον, προσφάτως κατεσγχόκτα τὴν ἐν Μυκήναις βασιλείαν, ἐπενεγκεῖν αὐτῷ θανάτου κρίσιν, κατηγοροῦντας, ὅτι ξένου πατρὸς ὃν τοὺς μὲν εὐγενεῖς ἐξ τῆς πόλεως ἔκβαλεῖν βουλεύεται, τῶν δὲ συγγενῶν Αἰτωλῶν τινᾶς κατοικίζειν. Τῆς δὲ διαβολῆς πίστιν λαβούσης, φρονθεῖντα τὸν Διομήδην φεύγειν εἰς Ἀργούς (ι) μετὰ τῶν βουλομένων.

III. Ὅτι μετὰ τὴν Αἰνείου (ι) τελευτὴν Σιλούτιος

Diodori fragmenta in codice Escorialense leguntur inde a folio 176 r. usque ad folium 187 v. Ex his ad libros Diodori superstites (I—V) pertinent priora fragmenta quindecim (fol. 176 r.—179, 27 r.), quae paucis indicasse sufficiat: Diodor. I, 55, de Sesonchosi. — I, 66, 7 sqq., de dodecarchia et Psammeticho. — I, 68, 2 et 3, de Aprie. — II, 20, 1, de Semiramide. — II, 24, 2—8, de Belesy. — II, 33, 1—5, de Parsonda. — II, 34, 3 et 4, de Zarina. — II, 34, 6 verba: Αστιβάρα τοῦ βασιλέως... τὴν βασιλείαν εἰς Ηέρσας. — II, 43, 1—3, de Scythis. — II, 59, 6, 59, 4 et 8, de insulanis lambuli. — IV, 45, 2, de Hecate. — IV, 48, 4, de Circe. — IV, 50—52, de Medea.

I. Fol. 179, 27 r.—179, 7 v. Sumpta haec e libro sexto, in quo Diodorus post præmissam de natura deorum disputationem, fabulas Graecorum ordine genealogico et chronologico ad Trojana usque tempora procedens exposuit (cf. Dionysii Samii fragm. p. 11 not.). Inserendum fragmentum post ea quae lib. VI, 6, 1—7 de Αἰολι προσαπία exstant. Bellerophon nepos erat Sisyphi Αἰολίδαι, uti constat. De re satis est laudasse Apollodorum II, 3, 1. — I. Ηροῖτον] ποίτον codex. — 2. ὃς] de meo addidi. — 3. ἀποστεῖλαι] ἀποστεῖ codex. — 4. ἀνέλῃ] ἀν codex.

II. Fol. 179, 7—16 r. 1. Αἰγιάλεια] Αἰγιάλια cod. — 2. Ἀργούς] Ἀργος cod. — De re cf. schol. Lyc. 608, Seruus ad Αἴν. XI, 269, Dictys VI, 2. Qui omnes a Diodori narratione plus minus recedunt. Fragmentum insere post lib. VII, 1 ed. Didot., eique subjunge quae ibidem in fine libri sexti collocata sunt de annis, per quos regnum Argivorum stetit imperium.

III. Fol. 179, 16—19 v. 1. Αἰνείου] αἰνίου cod. Eadem Diodorus (VII, 3,3) apud Euseb. Arm. Chron. p. 212 Mai. : *Huic (Silvio) post Αἴνεα obitum insidias Ascanius struxerat, ideoque puer nutritus fuerat ab armentariorum in*

[E LIBRO VI.]

I. Ob cædem quam invitus commiserat exul Bellerophon ad Prætum venit, hospitem paternum. Tum uxorem Præti narrant ob venustatem Bellerophontis amore captam, quum persuadere non potuisse, eum calumniatam apud maritum esse, ut qui de stupro ipsam compellasset. Prætum vero occidere quidem hospitem noluisse, ablegasse autem in LyCIAM literas ferentem ad lobaten sacerum. Hunc, acceptis literis, scriptum in iis reperisse, ut quam celerrime Bellerophontem tolleret de medio. Sed nolens interficere, imperavit ei ut cum Chimæra ignivoma pugnam consereret.

[E LIBRO VII.]

II. Αἴγιαλε, Diomedis uxor, animum a benevolentia in maritum prorsus abalienavit. Narrant eam injuste erga conjugem se gerentem propter odium cognatos ad ultionem ab eo petendam advocasse. Hos, assumpto Αἴγισθο Mycenis regnum nuper adepto, in capitale eum vocasse judicium, accusantes quod peregrino patre ortus Argivos nobiles urbem pellere et ex cognatis suis Αἴτοι nonnullos in locum eorum vellet inducere. Quæ calumniæ quum fidem invenirent, metuentem sibi Diomedem cum iis qui adjungere se ei voluisserint, Argis aufugisse.

III. Post Αἴνεα obitum Silvio puerulo admodum ab

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

ἐπειθουλεύθη ὑπὸ Ἀσκανίου νῆποις ὃν· τραφεῖς δὲ ἐν τοῖς δρεσιν ὑπὸ τινῶν βουκόλων, Σιλιούιος ὄνομασθη, τῶν Λατίνων τὸ δρός σιλούαν δονομαζόντων.

IV. Ὄτι Τήμενος τὴν Ἀργείαν (1) λαχῶν ἐνέβαλε μετὰ τῆς στρατιᾶς (2) εἰς τὴν τῶν παλειών χώραν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ πολέμου, τοὺς μὲν υἱοὺς οὐ προσήγενται τῆς (3) ἡγεμονίας, τὸν δὲ τῆς θυγατρὸς ἀνδρα Δηιφόροντης ἀποδεχόμενος ἔτασσεν (4) ἐπὶ τὰς ἐπιφανεστάτας πράξεις. Ἐφ' οἷς οἱ παῖδες αὐτοῦ διαγανακτοῦντες, Κεῖσος (5) καὶ Φάλκης (6) καὶ Κερύνης, ἐπιδουλήγη κατὰ τοῦ πατρὸς συνεστήσαντο διά τινων (7) κακούργων, οἱ πεισθέντες ὑπὸ τούτων ἐνήδρευσαν τὸν Τήμενον παρά τινα ποταμὸν· καὶ φονεῦσαι μὲν οὐκ ἥδυνθήσαν, κατατραυματίσαντες δὲ εἰς φυγὴν ὥρμησαν.

V. Ὄτι Ἀργεῖοι πολλὰ κακοπαθήσαντες ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους μετὰ τοῦ ἑαυτῶν βασιλέως, καὶ τοῖς Ἀρχάσι τὰς πατρίδας ἀποκαταστήσαντες, ἐμέμφοντο τὸν βασιλέα διὰ τὴν χώραν αὐτῶν ἀποδεωκέναι τοῖς φυγάσιν, ἀλλὰ μὴ σφίσιν κατακληρουχῆσαι. Συστάντος δ' ἐπ' αὐτὸν τοῦ δῆμου, καὶ τὰς χειρας ἀπονενομένας προσφέροντος, ἔφυγεν εἰς Τέγεαν, κακεῖ διετέλεσι τιμώμενος ὑπὸ τῶν εὐ παθόντων.

Ascanio insidiæ structæ sunt. Quam ob rem quum in montibus a pastoribus quibusdam enutriretur, Silvii nomen ei inditum est; nam montem Latini *sylvam* dicunt.

IV. Temenus Argivam regionem sorte nactus cum exercitu in hostium terram invasit. Et quum diu bellum duceretur, filios suos non promovebat ad imperia militaria, sed filiæ maritum Deiphontem singulari amplexus favore gerendis rebus summis præfiebat. Quod ægre ferentes filii prava contra patrem consilia inierunt, eaque executi sunt opera maleficorum quorundam, qui persuasi ab illis Temenum ad fluvium nescio quem ex insidiis aggrediuntur. Verum occidere non potuerunt, sed saucium relinquentes in fugam se dedere.

V. Argivi bello contra Lacedæmonios gesto multa cum rege suo perpessi quum Arcadibus patrias suas restituissent, reprehendebant regem, quod regionem exilibus reddidisset, nec inter ipsos sorte distribuisset. Dein consurgente in eum multitudine ac manus dementer inferente, Tegeam rex aufugit, ibique vitam degit honoratus ab iis quos ipse beneficiis affecerat.

monte, unde et nomen ei factum Silvius de nomine montis Sabinorum, cui Silva nomen erat. In quibus Silva mons debetur homini Armenio Graeca Eusebii haud recte intelligenti, ut monet Majus. Cf. Livius I, 3. Ceterum ap. Diodor. VII, 3 addenda erant verba Eusebii : E septimo Diodori libro.

IV. Fol. 179, 19 — 28 v. Eadem præter Apollodorum (II, 8, 5) et Pausaniam (II, 19, 1. 26, 2) narrat Nicolaus Damasc. in Exc. De insidiis fol. 78, 4 R. cod. Escorial. : "Οτι Τήμενος ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παιδῶν ἀπέθανε διὰ αἰτίαν τοιάδε. Ήσαν αὐτῷ τέτταρες γυναικίς Δηιφόροντης (Δηιφόροντι cod.) τῷ Ἀντιμάχου τοῦ Θρασύνορος τοῦ Κητσίπου τοῦ Ἡρακλέους. Στέργων οὖν ταῦτην καὶ τὸν γαμβρὸν πολὺ μᾶλλον [ἢ] τοὺς υἱεῖς καὶ εἰς ἀπαντα χρώμενος διετέλει. Ἐπι τούτῳ (τούτῳ cod.) οἱ νεανίσκοι βαρέως φέροντες ἔβερον κακούργους ἀνθρώπους, [οὓς] ἐπὶ μισθῷ ἐπεισάν τὸν Τήμενον ἀνελεῖν. Ἀγαῖος δὲ ὁ νεώτατος οὐ μετεῖχε τοῦ βουλεύματος. Καὶ οἱ μὲν τὸν ἀνθρώπων λουόμενον παρὰ τὸν ποταμὸν ἐρημίᾳ ἐπιπεσόντες καὶ κατατρώσαντες ἐποδῶν ἐγένονται, ἐτὶ ζόντα ὑπὸ θορύβου καταπόντες, κτλ. Vix dubium quin ex eodem fonte hauserint Diodorus et Nicolaus. Hunc vero in narratione de Heraclidis Peloponnesum occupantibus *Ephori* vestigia legere ex aliis fragmentis patet. Laudato *Ephori* nomine Strabo VIII, p. 389 : Ἀργους δὲ Τήμενον καὶ τῶν περὶ τὴν Ἀκτὴν Ἀγαῖον καὶ Δηιφόρτην (sc. κτιστὰς εἶναι Ἔφορος, fr. 16, λέγει). — 1. Ἀργεῖαν cod. — 2. στρατιᾶς] στρατεῖας codex. τὴν πολειών χώραν intelligere eam Argolidis parte, quam nondum subegerant Dorienses. — 3. — ἐπὶ τῇ] malimēti τὰς. — 4. ἐτασσεν cod. — 5. Κεῖσος] νίσος codex. Seribendum aut Κεῖσος aut Κίσος. Illud apud Nostrum, i et ei ubi vis confundentem, posui ex auctoritate Pausaniae II, 19, 1. 26, 2. 28, 3 (ubi unus cod. κισός). Apud eundem II, 12, 6 libri præbent κάσον; Strabo X, p. 481 : Κίσοις : Diodorus ap. Syncell. p. 262, C : Κίσοιου (Κισοῦ cod. Paris.) τοῦ Τημένου; Seymourius Chius 531 : Κρίσων in cod. Parisin., pro quo Κίσσον reposuerunt editores, quamquam probabilius sit pri ortum esse ex scriptura diphthongi ει. Nicolaus Damasc. I. 1. Κράσσος, sed in sequentibus legitur Κίσσον. Apud Theognost. p. 72, 15 inter nomina in ισσος legitur Κίσσον, pro quo Κίσσον leg. esse monet G. Dindorf. in St. Thes. v. Κεῖσος. Apud Pausan. IV, 3, p. 17a ed. Didot. legitur : Ισθμός (Κίσσος) ὁ Τημένον. Longius ab his omnibus recedit Apollodorus II, 8, 5, 3, qui Temeni filios receperit : Ἀγέλαον καὶ Εύρυπολον καὶ Καλλίαν. Quia ex Temenidis Euripidis petita esse suspicatur Müllerus Dor. I, p. 79. Cf. idem Eginet. p. 40. Apud Hygin. fab. 124 corrupte legitur : Clytus Temenif. — 6. Φαλληνης] φαλκῆς καὶ κερνῆς codex. Nomen Κερύνης habet etiam Pausanias II, 28, 3; κορνῆς cod. Nicolai I. I. Quartum filium (Ἀγαῖον vocant Nicolaus et Strabo, ubi Cramer. scripsit Ἀγραιον in Pausania II, 28, 3; Ἀγέλαον Apollodorus, quod nomen Meinikius recipit in Scymn. Chium 533, ubi codex Ἀγανόν) non nominat Diodorus utpote consiliorum non participem, testante Nicolaio. Similiter ab illo facinore, quod postea in Hymnethonem Temenidæ commiserunt, Agraeus se abstinuisse dicitur ap. Pausan. II, 28, 3. — 7. διά τινων κακούργων] Confirmant hæc quodammodo Fabri emendationem ap. Apollodor. I. 1, ubi : διέν οι παιδες πείθουσαν Τιτάνας (τινάς Fab.) ἐπι μισθῷ τὸν πατέρα αὐτῶν φονεύσαι.

V. Fol. 179, 28 v. — 180, 4 r. — Quæ h. I. narrantur de regione Arcadibus (a Lacedæmoniis) adempta et (quum bello contra Lacedæmonios gesto in Argivorum potestatem venisset) exilibus Arcadibus restituta ab rege Argivorum, qui propterea ira populi oppressus Tegeam aufugit, aliunde non constat, quantum equidem scio. Paucissima illa quæ traduntur de bellis sub Euryponte, Labota, Charilaō et Nicandro regibus a Lacedæmoniis contra Argivos et Arcades gestis vide ap. Müller. Dor. I, p. 154 sq. Fortasse etiam ad seriora tempora res I. I. narrata pertinet, quamquam haud multum infra Olymp. primam descendere licet, vetante, ut videtur, fragmento VI. Alias cogitari possit de Melita rege Argivo, quem novimus ex Pausanias II, 19, 2 : Μέλκαν δὲ τὸν Αλκήσου, δέκατον ἀπόγονον Μίδωνος (qui nepos erat Temeni), τὸ παράπον ἐπαντεν ὀργῆς καταγνοὺς δέδημος.

EXCERPTA EX HISTORIA DIODORI SICULI.

ix

[EK BIBA. H .]

VI. "Οτι Νεμέτωρ ὑπὸ τοῦ ιδίου ἀδελφοῦ στερηθεὶς τῆς βασιλείας, δις Ἀμόλιος ἔχαλεῖτο, ἔβασιλευσε δὲ Ἀλεξανδρόν, τοὺς ιδίους υἱοὺς παρ' ἐλπίδας ἀναγνωρίσας, Πέμον καὶ Ρωμύλον, ἐπειδούσες κατὰ τοῦ ιδίου ἀδελφοῦ περὶ ἀναιρέσεως. Οὐ καὶ γέγονεν. Μεταπεμψάμενοι γάρ τοὺς νομεῖς, ὥρμησαν ἐπὶ τὰ βασιλεῖα, καὶ ἐντὸς τῶν θυρῶν εἰσεβιάσαντο, καὶ [τοὺς] ὑφισταμένους ἀνήρους, ὑπέτερον δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμόλιον.

[EK BIBA. Λ'—Μ'.]

VII. "Οτι Ὁστιλίου τοῦ ὑπάτου παραγενηθέντος ἐκ Ρώμης εἰς Ἡπειρόν, Θεόδοτος καὶ Φιλόστρατος, οἱ μάλιστα Περσίζοντες, ἐπειδόλοντο τῷ βασιλεῖ παραδούναι τὸν ὑπατόν. Μεταπεμπομένων δὲ αὐτῶν τὸν Περσέα κατὰ τάχος, δὲ μὲν Ὅστιλίος (1) λαβόντας ὑποψίαν μετῆλθε νυκτός, δὲ δὲ Περσέας ὑστερηγῶς τῶν καιρῶν, τῆς περὶ τὸν ὑπατόν συλλήψεως ἀπέτυχεν.

VIII. "Οτι τῶν φιλῶν Πτολεμαίου Διονύσιος δὲ καλούμενος Πετοσάραπις (1) ἐπεχείρησεν ἔξιδιστοιεῖσθαι τὰ πράγματα· παρὸ καὶ τῇ βασιλείᾳ μεγάλους κινδύνους περιέστησεν ἰσχύνων γάρ μαλιστα τῶν περὶ τὴν αὐλὴν καὶ πάντων Αἴγυπτίων προέχων, ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον κινδύνοις κατεφρόνησε τῶν βασιλέων ἀμφοτέρων διά τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀπειρίαν προσποιηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου παρακελήσθαι πρὸς φόνον ἐμρύλιον, διέδωκε λόγον εἰς τὰ πλήθη, φάσκων ἐπιθουλεύσθαι τὸν νεώτερον Πτολεμαίον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ. Συνδραμόντος δὲ τοῦ πλήθους εἰς τὸ στάδιον, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τοσοῦτον (2) ὥστε ἐπιχειρεῖν ἀνε-

[E LIBRO VIII.]

VI. Numitor, quem ipse frater Amulius Albanis imperans regno exuerat, quum filios suos Romulum et Remum præter spem recuperasset, fratrem ex insidiis tollere instituit. Idque factum est. Nam Romulus et Remus cum pastori-bus, quos auxilio advocaverant, regiam adorti fractisque portis ingressi, resistentes custodes et deinde ipsum etiam Amulium interfecerunt.

[E LIBRIS XXX-XL.]

VII. Hostilio consule Roma in Epirum profecto, Theodosius et Philostratus, Persei partibus addictissimi, regi tradere consulem voluerunt. Confestim igitur Perseum arcensunt. Verum Hostilius, suborta rei suspicione, noctu clam abscessit, ac Perseus sero veniens comprehendendi consulis opportunitatem amisit.

VIII. Dionysius, quem Petosarapin vocant, unus ex amicis Ptolemaei, summam rerum ad se pertrahere constituit. Unde in magna regiam potestatem discrimina conjectit. Etenim inter aulicos pollens quam plurimum omniumque Αἴγυπτiorum facile princeps, in periculis bellicis contempsit regem utrumque ob juventutem et imperitiam. Tum igitur simulabat se a Ptolemaeo seniore ad cædem civilem provocatum esse, ac rumorem inter vulgus spargebat de insidiis quæ juniori Ptolemaeo a fratre struerentur. Ad hæc concursante in stadium multitudine, adeo cuncti exacerbati sunt, ut seniorum fratrem de medio tollere et juniori tradere re-

VI. Fol. 180, 5 — 10 r. — στερηθεὶς] στεριθεὶς codex. In fine fragmenti de meo addidi vocem τοὺς uncinis distinctam. Cf. Diodor. (VII, 3 a, 12) ap. Euseb. Chron. p. 212.

VII. Fol. 180, 11—16 r. Uberius rem narrat Polybius (Exc. Val. XXVII, 14), quem in posteriore hac operis sui parte excrescere solet Diodorus. Aulus Hostilius (consul Ol. 152, 3. 170.) in Thessaliana ad exercitum prefecturus in Epirum venerat, ubi apud Nestorem diversatus est. Is quid molirentur Theodotus et Philostratus odoratus, hospiti rem indicavit, qui confestim itinere per Epirum relicto, navi Anticyram vectus indequie in Thessalam solvens periculum evasit. Fragmentum ponendum post cap. V lib XXX. Ceterum Excerpta Constantiniana multo uberiora fuisse, nec ut Nostrum illorum Excerptorum abbreviatorem a lib. VII ad XXX librum Diodori transiluisse patet. — 1 ὁ μὲν Ὅστιλος ὁ δὲ ἀστιλος codex.

VIII. Fol. 180, 16 r. — 180, 16 v. — 1. Πετοσάραπις] Sic pro πετοσάραπης scripsi ad similitudinem nominis Ηετάστρις, aliorum. Pet vel peten significat pertinens ad : ita ut Petosarapis sit pertinens ad Sarapin, quæ est interpretatio græci nominis Διονύσιος. Pro Sarapi, utpote deo infero, poni etiam potuit Amentes ; quo nomine Dionysus græcus exprimitur in inscriptione (Leftrone, *Inscriptions gr. et lat. de l'Egypte*, I, 390), ubi : Πετεπαμέντει τῷ καὶ Διονύσῳ, Ηετενσήτει τῷ καὶ Ἐρμῇ κτλ. Ceterum de Dionysio hoc aliunde non constat. Ptolemaeos intellige filios Epiphanius, Philometorem et Euergeten II sive Physconem. Ex verbis κατεφρόνησε τῶν βασιλέων ἀμφοτέρων et ἀμφότεροι βασιλικάς ἀναλαβόντες στολάς, colligitur de illis temporibus agi, quibus junctim fratres regnabant. Verba ἐγχειρίσαι δὲ τῷ νεωτέρῳ τῷ βασιλείων ita interpretantur, ut Alexandrinus occiso Philometore ad unum Physconem regnum transferre voluisse dicantur. Ac similiter statundum de verbis : παραλαμβάνειν ἔκλευσε τὸ διάδημα κτλ. Porphyrius ap. Euseb. p. 116 ed. Mai (cf. Clinton. F. H. tom. III, p. 319. 386; Leftrone i. l. tom. I, p. 19 sqq.) fratres junctim regnasse testatur a Philometoris regni anno duodecimo usque ad decimum septimum, sive ab Olymp. 152, 3—153, 4. 170—165 a. C. Idem sex annorum spatium nobis concedunt fragmenta VII et IX, quorum illud ad an. 170, hoc ad an. 165 pertinet. Ceterum per annos 170—168 revera unus Physcon frater minor regnavit, quem Alexandrinus, postquam Philometor inter Casium montem et Pelusium ab Antiochœ Epiphane prelio victus erat, regem sibi constituerant (170). Tum Philometor vi recuperare regnum, instigante et juvante Antiochœ, tentavit. Mox quin Philometor et Physcon et ipsi Alexandrinis consilia Antiochœ, utpote Αἴγυπτi regnum affectantis, perspexissent, de pace inter fratres convenit, et Alexandriam reversus Philometor una cum Physcone regnavit (an. 168). Quando orta sit discordia, qua effectum est ut (Ol. 153, 4. 173) Philometor a fratre minore regno pelleretur (Diodor. XXXI, 18), dicere non habeo. Inter fautores ejus ipsum nostrum Dionysium numerare licet. Quæ de eo narrantur referenda sunt ad an. 167 vel 166. Fragmentum inseruerim post lib. XXXI, c. 15. — 2. το-

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

λεῖν(3) μὲν τὸν πρεσβύτερον, ἐγχειρίσαι δὲ τῷ νεωτέρῳ τὴν βασιλείαν, ἀπαγγελθείσης δὲ τῆς ταραχῆς εἰς τὴν αὐλὴν, διασιλεὺς μεταπεμψάμενος τὸν ἀδελφὸν ἀπελογεῖτο μετὰ δακρύων, μὴ πιστεύειν τῷ τὴν βασιλείαν ἐπιχειροῦντι σφετερίσασθαι, καὶ τῆς ἀμφοτέρων ἡλικίας καταπεφρονήκοτι· εἰ δ' ἔτι διστάζων τῇ δισυνοίᾳ φοβῆται, παραλαμβάνειν αὐτὸν ἐκέλευσε καὶ τὸ διάδημα καὶ τὴν ἀργήν. Ταχὺ δὲ τοῦ μειρακίου τὸν ἀδελφὸν ἀπολύνοντος τῆς ὑποψίας, ἀμφότεροι βασιλικὰς ἀναλαβόντες στολὰς ἐξῆλθον εἰς τὸ πλῆθος, φανερὸν ποιοῦντες πᾶσιν, ὡς δικουοῦσιν. Ὁ δὲ Διονύσιος ἀποτυχών τῆς ἐπιβολῆς ἐκποδῶν ἔστινε. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον διαπεμπόμενος ἔπειθε τῶν στρατιωτῶν τοὺς οἰκείους ἀποστάσεως κοινωνεῖν τῶν ἐλπίδων· εἴτα εἰς Ἐλευσίν(4) ἀναχωρήσας προσεδέχετο τοὺς νεωτερίζειν προαιρουμένους, καὶ τῶν ταραχωδῶν στρατιωτῶν ἀθροισθέντας (5) εἰς τετρακισχλίους. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπ' αὐτοὺς στρατεύσας καὶ νικήσας καὶ τοὺς μὲν ἀνελὼν τοὺς δὲ διώξας, συνηνάγκασε τὸν Διονύσιον γυμνὸν διανήξασθαι τὸ βεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὴν ἀναχώρησιν εἰς τοὺς Αἴγυπτίους ποιησάμενος ἀναστίειν τὰ πλήθη πρὸς ἀπόστασιν. Δραστικὸς δὲ ὁν καὶ μεγάλης ἀπόδοχῆς τετευχῶς παρ' αὐτοῖς Αἴγυπτίοις ταχὺ πολλοὺς ἔσχε τοὺς κοινοπραγεῖν βουλομένους.

IX. “Οτι Ἀρταξίας δ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς, ἀποστάς Ἀντιόχου, πόλιν ἔκτισεν ἐπώνυμον ἔστιν, καὶ δυνάμεις ἀδράς συνήγαγεν. Ὁ δὲ Ἀντιόχος ἰσχύων κατ' ἔκεινος τοὺς χρόνους ὡς οὐδεὶς τῶν ἀλλών βασιλέων, ἐστράτευεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ νικήσας ἤναγκασε ποιεῖν τὸ προσταττόμενον.

X. “Οτι πάλιν ἀλλη κίνησις συνέστη κατὰ τὴν Θηβαΐδα, ἐμπεσόντις δρμῆς τοῖς πλήθεσι πρὸς ἀπόστασιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἀναζεύξας ἐπ' αὐτοὺς μετὰ πολλῆς δυνάμεως, τὰ μὲν ἀλλὰ μέρη τῆς Θηβαΐδος ῥαδίως προσηγάγετο· τῆς δὲ (1) καλουμένης Πανῶν πόλεως βεβηκίας ἐπὶ τίνος (2) ἀρχαίου χώματος, καὶ διοκούστης δχυρᾶς εἶναι ἐν δυσπροσίτου, συνέδραμον εἰς ταύτην οἱ πρακτικώτατοι τῶν ἀφεστηκότων. Πτο-

giam potestatem molirentur. Cujus tumultus nuntio in aulam perlato, rex arcessito fratri se purgavit, multis lacriniis precans ne fidem haberet verbis ejus, qui despacta utriusque juventute, sibi vindicare regnum studeret. Quodsi vero metus adhuc et dubitatio aliqua menti inhæreret, dia-dema ipsum summumque imperium assumere jussit. Sed statim puerulo a suspicionis criminе fratrem absolvente, ambo veste regia induiti in vulgus prodeunt, eoque palam faciunt omnibus se concordes esse. Sic Dionysius ausis suis excidens e conspectu se subducit. Ac primum quidem milites quos ad rem idoneos esse putaret, arcessebat, iisque persuadebat, ut communes haberent spes defectionis. Deinde Eleusin se recipiens adjungebat sibi studiosos rerum novarum atque milites seditionis, quorum ad quattuor milia congregati sunt. Rex autem educto contra eos exercitu prælioque victor, hoste partim occiso partim in fugam con-verso, ipsum etiam Dionysium eo rededit, ut Nilum fluvium nudus natando trajiceret et in superiora Αἴγυπτi se reciperet. Hic quoque ad defectionem Dionysius plebem excitavit, et quoniam vir erat strenuus magnaque ab ipsis Αἴγυπτi be-nevolentia excipiebatur, brevi multos sibi consiliorum socios comparavit.

IX. Artaxias qui quum ab Antiocho M defecisset, rex Armeniæ factus est, urbem sibi cognominem condidit, multasque copias colligit. Antiochus (Epiphanes) vero, tunc temporis potentia reliquis regibus omnibus superior, expeditiōnē contra eum suscepit victumque facere imperata coegit.

X. Rursus alia seditione conflata est in Thebaide, defectio-nis impetu multitudinem corripiente. Cujus compescendæ causa multis cum copiis profectus Ptolemaeus reliquas qui-dem partes Thebaidis facilis negotio ad obedientiam reduxit; Panopolis autem, urbs in aggere quodam antiquo sita, quum propter aditus difficultatem bene munita esse videretur, in hanc strenuissimi quique defectorum sese receperunt. Plo-

σοῦτον] τοσούτων cod. — 3. ἀνελεῖν | ἀνελεῖ cod. — 4. εἰς Ἐλευσίν] εἰςελεῦστιν cod. Eleusis est κωμόδιον Ἀλεξανδρείας, ut Suidas ait v. Καλλίμαχος. Meminit loci etiam Livius XLV, 12 : *Ad Eleusinem transgresso (Antiocho Epiphani), qui locus quattuor millia ab Alexandria abest, legati Romani occurrunt.* — 5. ἀθροισθέντων cod.

IX. Fol. 180, 17—21 v. — Ἀρταξίας | cod. Ἀρτάξα, quod defendere possis loco Plutarchi in Lucull. c. 31, ubi Ἀρτάξα, Ἀρτάξαν. Verum Ἀρταξίας est apud Strabon. XI, p. 528, Appian. Syr. 45. 66, et Polybium XXVI, 6, 12 et ap. ipsum Diidorum fragm. XIV. Artaxias, Antiochi Magni in Armenia praefectus, rege a Romanis victo (190 a. C.), defecit, et Hannibal, ut dicunt, consilio Artaxata urbem ad Araxam condidit (Strabo et Plutarch. I. l.). Regem qui Artaxiam imperata facere coegit, intellige Antiochum Epiphanem, de quo Appian. Syr. 45, p. 197 ed. Didot. : Ἔστρατευετο δὲ καὶ ἐπὶ Ἀρταξίαν τὸν Ἀρμενίαν βασιλέα, καὶ αὐτὸν ἔλων ἐτελεύτησεν. Cf. idem ib. c. 66. Ceterum de capto Artaxia apud Diidorum nihil, sed de imperata facere coacto. Quodsi igitur vere captus est, dein dimissus esse ab Antiocho putari debet. Sed complura in Syriacis Appiani parum accurate tradi viri docti queruntur. Mortuus est Antiochus anno 149 ærae Seleucid. (Maccab. I, 6, 16. Joseph. A. J. XII, 9, 2), sive Ol. 163, 1. 164 a. C. (anno exente). Expeditionem πρὸς τὸν ἄνω σατράπας suscepit an. 147 ærae Sel. (Maccab. I, 3. 37. Joseph. XII, 7, 2). Fragmentum assignamus an. 165. Ad annum 164 ne descendamus, impediunt fragm. sequentia. Inserendum post lib. XXXI cap. 17.

X. Fol. 180, 21 v. — 181, 1 r. — 1. τῆς δὲ] καὶ τῆς καλ. codex. — 2. Πανῶν πόλεων βεβηκίαν σίτινο codex, cuius in margine crux corruptelam notans. Πανῶν πόλες scribitur etiam apud Strabon. p. 813 : Πανῶν πόλεις, λινούργων καὶ λιθουργῶν κατοικία παλαιά. Apud Diidor. I, 18 et Stephanum Byz. legitur Πανῶς πόλεις; ap. Ptolemaeū Πανόπολις. Nomen urbis Αἴγυπτi, sec. Diidor. I. l. Χερμώ, vel ut ait Herodotus II, 91, Χέρμης; nunc Akhenyn sive Akhmin. Dē situ ejus et ruinis vide quos laudant Bæhr. ad Herodotum I. l.; Forbiger. Alt. Geogr. II, p. 789. Quibus adde

EXCERPTA EX HISTORIA DIODORI SICULI.

xi

λεμαῖος δὲ [καίπερ] τὴν τε ἀπόνοιαν ἐν[νοήσας] Αἰγυ-
πτίων (3) καὶ τοῦ τόπου τὴν δχυρότητα, συνίστατο πο-
λιορκίαν καὶ πᾶσαν κακοπάθειαν ὑπομείνας ἔκρατησε
τῆς πόλεως· καὶ κολάσας τοὺς αἰτίους ἐπανῆλθεν εἰς
Ἀλεξάνδρειαν.

XI. "Οτι μετὰ τὴν Τιμοθέου (1) ἀναίρεσιν τὰ πλήθη *
καὶ (2) τῷ βασιλεῖ δυσχεραίνοντες κατὰ τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν ἐπὶ τοῖς τετολμημένοις κατὰ τάδελφοῦ, τὴν τε
θεραπείαν τὴν βασιλικὴν περιέστασαν καὶ τὸν πρεσβύ-
τερον Πτολεμαῖον ἐπὶ τῆς Κύπρου μετεπέμποντο.

XII. "Οτι τῆς Κομιμαγηνῆς ἐπιστάτης Πτολεμαῖος,
ἔτι μὴν καὶ πρότερον καταφρονήσας τῶν Συριακῶν
βασιλέων, ἀποστάτης ἐγένετο, καὶ διὰ τοὺς ιδίους ἔκει-
νων περιεπασμένων, ἀδεῶς τῆς χώρας ἐδυνάστευσε,
μάλιστα πιστεύων ταῖς τῶν τόπων δχυρότησιν· καὶ οὐ
χαριπούμενος τῇ πλεονεξίᾳ ταύτη, συναγαγὼν δύναμιν
ἐνέθαλεν εἰς τὴν καλουμένην Μελιτηνήν, οὖσαν τῆς
Καππαδοκίας καὶ τεταγμένην ὑπὸ Ἀριαράθην, καὶ
τοὺς εὐθέτους προκατέλαβε τόπους. Στρατεύσαντος
δὲ ἐπ' αὐτὸν μετὰ πολλῆς δυνάμεως Ἀριαράθου, ἀνε-
χώρησεν εἰς τὴν ιδίαν ἐπαρχίαν.

XIII. "Οτι γνωσθείσης τῆς πρὸς Δημήτριον ἀλλο-
τριότητος τῶν Ρωμαίων, συνέβη μὴ μόνον τοὺς ἄλλους
βασιλεῖς καταφρονήσαι τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ὅλὰ καὶ
τινας τῶν δι' αὐτὸν τεταγμένων στραταπόνων· διὸ δὲ τὴν
φανέστατος Τίμαρχος. ⁵ Ήν δὲ οὗτος τὸ μὲν γένος

lemaeus quanquam reputabat secum et oppidanorum per-
ditam audaciam et loci firmitatem, tamen obsidionem insti-
tuit, et nullas non molestias perdurans tandem urbe potitus
est, punitisque defectionis auctoribus rediit Alexandriam.

XI. Post eadē Timothei populus Alexandriae irascens
regi propter ea quae contra fratrem ausus erat, regia mi-
nisteria ei ademerunt et seniorem Ptolemæum e Cypro revo-
carunt.

XII. Commagenæ præfector Ptolemæus jam prius Syriae
regum auctoritatem contemnens defecit, et illis circa
suis in Syria res distractis, locorumque maxime fidens
monumentis, secure principatum regionis tenebat. Neque
vero hisce commodis contentus, collectis copiis in Melitenen
quam vocant Cappadociæ regionem Ariarathæ subjectam
invasit et loca situ idonea præoccupavit. Verum Ariara-
the magnum contra eum exercitum educente, in suam
regressus est provinciam.

XIII. Ubi compertum erat senatum Romanum alieno a
Demetrio animo esse, accidit ut non reliqui modo reges
potestatem ejus regiam contemnerent, sed subditorum etiam
nonnulli satraparum. Quorum princeps erat Timarchus,

Letronnum in *Journ. d. sav.* 1840, p. 608. — 3. ἐννοήσας] ἐν codex. Addidi καίπερ. Possis etiam ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιου-
μενος τῶν Αἰγ. vel tale quid. Seditionem hanc exarsisse puto anno post eam, quam Dionysius excitaverat (fragm. VIII).
Tribuenda anno 165. Ptolemæus n. I. intelligentius est Philometor, qui exente hoc anno vel initio anni sequentis a Phys-
cone regno ejectus est. Ceterum quum e nostro loco liqueat Ptolemæum circa an. 165 bellum gessisse in Aegypto su-
periore, et quum in Παρεμβολῆ oppido (*Tebot Aegyptiace, Debout* hodie) ad Nili ripam occidentalem paullo supra Philen sito,
Ptolemæus Philometor πρότονον templi dedicaverit, in quo haec exstabat inscriptione (Letronne l. I. I, p. 18): 'Υπέρ βασι-
λέως Πτολεμ[αίου καὶ βασιλίσσης] Κλεοπάτρας [τῆς βασιλέως ἀδελήης] καὶ γυναικὸς θεῶν [Φιλομητόρ]ιων, Ισ:δι καὶ [Ο]σ[ιρίδι]
καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς], quam inscriptionem ad annum 165 referandam esse Letronnius demonstravit: veri sane simillimum
est, propylum istud pro reportata de rebellibus victoria dedicatum, atque praesidium oppido ad arcendos Aethiopes,
rebellium fortasse socios, tunc esse impositum, denique *Tebot* oppidura hinc traxisse nomen Παρεμβολῆς. Haud ita longe
a Panopoli sita est Antæopolis, ubi item pronaum Antæo dedicavit Philometor, eodem fere, ut Letronnio (l. I. p. 94 sqq.)
videtur, tempore. De hac igitur eodem modo ac de altera dedicatione statuerim.

XI. Fol. 181, 1—5 r. — 1. Τιμοθέου] τοῦ μοδέου codex. Timotheus a Physcone interfectus procul dubio idem est
cum eo, quem Ptolemæus Philometor de Cœlesyria cum Antioch Epiphane contendens (171 a. C.) Romam legatum mise-
rat. De necce ejus aliunde non constat. Neque illud traditur, quod ex h. I. colligitur, Philometorem a Physcone pulsum in
Cyprum se contulisse. Omnino nonnisi paucissima de his accepimus. Livius Epit. lib. 46: *Ptolemæus Aegypti rex pulsus
regno a minore fratre, missis ad eum* (ad M. Æmilium Lepidum senatus principem) *legatis, restitutus est*. Porphy-
rius ap. Euseb. Cliron. p. 116: Αφαρεέντα γάρ της ἀρχῆς τὸν πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ νεωτέρου κατάγουσιν οἱ Ρωμαῖοι. Diodorus
(XXXI, 18) et Valerius Maximus (V, 1, 1) ipsum Ptolemæum misero habitu Romam venisse tradunt. Reditum ejus in Aegy-
ptum præter nominis Romani auctoritatem etiam flagitia Physconis accelerasse n. I. docemur. Quo tempore ab Alexandrinis
e Cypro revocatus est, Roma jam redierit. In regnum reversus Philometor culpam fratris condonavit Cyrenasque concessit
(Polyb. XXXI, 18, 4, XL, 12; Liv. Epit. 47). Pertinet res ad an. 164 a. C. Fragmentum collocandum post antecedens.
Quæ ap. Diodor. XXXI, 33 leguntur, non pertinent ad hæc tempora, verum ad bellum an. 156 inter fratres gestum, quod
Physcon Cyrenarum regno continere se noluisset. — 2. Aut excidit aliquid post v. πλήθη, aut delenda est particula καὶ.

XII. Fol. 181, 5—13 r. De his aliunde nihil constat. Pro Μελιτηνῇ codex Μελιτηνά. Cappadocia rex aut Ariarathes IV
(220—163 exēunt. a. C.) aut Ariarathes V (163—133 a. C.). Probabile est Ptolemæum defecisse turbulentis illis tem-
poribus, quæ mortem Antiochi Epiphanis (164 a. C.) sub Antiocho Eupatore puerulo in Syria subsecuta sunt. Itaque Ari-
rathem intellexerim eum qui anno 163 Cappadocia regnum suscepit. Eadem anno vel sequenti fragmentum nostrum ad-
scriendum est.

XIII. Fol. 181, 1 4 r. — 181, 5 v. Δημήτριον] Intellige Demetrium Soterem, Scleuci Philopatoris filium, qui obes Romanæ
detinebatur. Is quo tempore Antiochus Eupator in Syria Epiphanis patri successit, a senatu petiti, ut in regnum, ad
ipsum potius quam ad Antiochi filium pertinens, a Romanis constitueretur. Verum non obsecundavit, sed obsidem porro
etiam Romanæ detinendum esse senatus censuit; nam magis conducere rebus suis videbat, penes Antiochum puerulum
quam penes Demetrium adolescentem strenuum regiam in Syria esse potestatem (Polyb. XXXI, 12; Appian. Syr. 46).

Μιλήσιος, Ἀντιόχου δὲ τοῦ προθεβασιλευκότος φίλος, δεὶς πολλάκις εἰς τὴν Ῥώμην ἔξαπεσταλμένος πρεσβευτῆς πολλὰ κακὰ διειργάσατο τὴν σύγχλητον χρηματών γὰρ πλῆθος κομίζων ἐδωροδόκει τοὺς συγχλητικούς καὶ μάλιστα τοὺς τοῖς βίσιοις ἀσθενεῖς ὑπερβαλλόμενος ταῖς δόσεσιν ἐδελέαζεν. Διὸς δὲ τοῦ τοιούτου τρόπου πολλοὺς ἔξιδιαζόμενος καὶ διδόνος ὑποθέσεις ἀλλοτρίας τῆς Ῥώμαιων αἱρέσεως, ἐλυμήνατο τὸ συνέδριον, συμπράττοντος Ἡρακλείδου τάδελφοῦ, πάντων δοντος εὐφεστάτου πρὸς ταύτην τὴν χρείαν. Τῷ δὲ αὐτῷ τρόπῳ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν σατράπης Μηδίας κατήγνησεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ πολλὰ τοῦ Δημητρίου κατηγορήσας ἐπεισ τὴν σύγχλητον δόγμα περὶ αὐτοῦ θέσθαι τοιούτον Τιμάρχῳ * ἔνεκεν * αὐτῶν βασιλέα εἶναι (2). Οὐ δὲ ἐπαρθεὶς τῷ δόγματι συνεστήσατο κατὰ τὴν Μηδίαν στρατόπεδον ἀξιόλογον· ἐποίησατο δὲ καὶ συμμαχίαν κατὰ Δημητρίου πρὸς Ἀρταξίαν (3) τὸν βασιλέα Ἀρμενίας· ἔτι δὲ τὰ πρόσχωρα τῶν ἔθνων καταπληξάμενος διὰ τὸ βάρος τῆς δυνάμεως, καὶ πολλοὺς ὑπηκόους ποιήσας ὅρμησεν ἐπὶ τὸ Ζεῦγμα, καὶ τέλος τῆς βασιλείας ἐγκρατήσεις ἐγένετο.

XIV. Ὅτι Εὔμενης δι βασιλεὺς ἐπὶ τῇ κατὰ τὸν Ἀριαράθην ἐκπτώσει (1) βαρυνόμενος (2), καὶ διὰ τῆς ἴδιας ἀφορμῆς σπεύδων ἀδύνασθαι τὸν Δημητρίον, μετεπέμψατο μειρακίσκον τινά, τὴν δυοιστήτη τῆς δύψεως καὶ τὴν ἡλικίαν (3) δύοιαν ἔχοντα καθ' ὑπερβολὴν Ἀντιόχῳ τῷ πρότερον βεβασιλευκότι τῆς Συρίας. Διέ-

Milesius genere, familiaris regis praecedentis, pro quo sapientius legationes ad Romanos obiens ingentem calamitatem in senatum intulerat. Nam magna vi pecuniae instructus senatum corrumpebat, et eos maxime quibus res erat tenuis donis cumulans inescabat. Quo pacto quum multos sibi conciliasset, et sentiendi agendique principia a Romanorum institutis aliena introduxisset, integritatem senatus vitiare coeperat, adjuvante Heraclide fratre, viro ad ejusmodi negotium omnium maxime idoneo. Similiter circa haec quoque tempora iste Mediae satrapa, Romam profectus, multisque Demetrium criminibus onerans, persuasit senatui, ut decretum sibi scriberetur hunc in modum: « Senatus Timarcho regiam in Media potestatem habere permisit. » Hoc elatus decreto, exercitum haud mediocrem in Media collegit, et contra Demetrium societatem cum Artaxia Armeniae rege contraxit, et finitimis populis copiarum mole perterritis, multis etiam in potestatem redactis, Zeugma versus tetendit, ac postremum regno potitus est.

XIV. Eumenes (*Attalus*) rex Ariarathen regno pulsum graviter ferens et motu proprio ulcisci Demetrium studens, arcessit puerum quandam, qui quum oris specie Antiocho (*Eupatori*), priori regi Syriæ, simillimus et ejusden: fere aetatis esset, Smyrnæ degens se filium Antiochi (*Epiphantes*

Hæc est illa, quam Diodorus dicit, τῶν Ῥώμαιων πρὸς Δημητρίου ἀλλοτριότης. At Demetrius claram Roma aufugit (an. 162 exeunte), et Antiocho ejusque tutore Lysia intersectis, regno potitus est (Polyb. XII, 19 sqq.; Appian. 47; Liv. Ep. 46; Justin. XXXIV, 3; Maccab. I, 7, II, 14; Joseph. Ant. Jud. XII, 10, 1). Deinde Timarcho rebelle devicto in imperio confirmatus Romanum legationem misit. Appianus Syr. c. 47: Καὶ δεξαιμένον αὐτὸν (τὸν Δημητρίον) ἀσμένως τῶν Σύρων, ἥρξε, τὸν τε Λυσίαν καὶ τὸ παιδίον ἐπ' αὐτῷ δισφείρας, καὶ Ἡρακλείδην ἐκβαλὼν, καὶ Τίμαρχον ἐπανιστάμενον ἀνέλων, καὶ τάλλα πονήρως τῆς Βασιλῶνος ἥγονύμενον· ἐφ' ᾧ καὶ Σωτῆρ, ἀρέσαμένων τῶν Βασιλῶνιον, ὄνωμάσθη. Κρατυνάμενος δὲ τὴν ἀρχὴν δημητρίος στέφανόν τε Ῥώμαιος ἀπὸ χρυσῶν μυρίων, χριστήριον τῆς ποτε παρ' αὐτοῖς ὅμηρείας, ἔπειμψε κτλ. Legationem hanc etiam ex Polyb. (XXXII, 6), quem Diodorus (XXXI, 29) exscripsit, novimus. Missa esse dicitur κατὰ τὴν πνεῦ Ὄλυμπιαδά (τέσσαρα a. C.). Igitur quæ nostro fragmento traduntur, quom inter fugam Demetrii, et legationem esse debeat media, ad annum 161 perfinuerint, eaque in editis Diodori inseruerim post lib. XXXI, c. 27. De Timarcho et Heraclida preter allata apud Appianum c. 45 leguntur hæc: Συρίας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ἔθνων ἐγκρατῶς ἥρχε (Antiochus Epiphanes), σατράπην μὲν ἔχων ἐν Βασιλῶν τίμαρχον, ἐπὶ δὲ ταῖς προσδόξαις Ἡρακλείδην, ἀδελφῷ μὲν ἀλλήλοιν, ἀμφοτὲ δὲ αὐτοῦ γενομένων παιδικά. Heraclides noster idem est cum eo, quem Antiochus Romanum legatum miserat (Polyb. XXVIII, 1, 1 et 18, 1), et qui postea (a Demetrio ejectus) Romanum venit cum Laodice et Alexandro Bala, quem pro filio Antiochi Epiphanis venditans Soteri opposuit. V. Polyb. XXXIII, 16, 14, ubi verba: ποιούμενος δὲ τὴν παρεπιδημίαν μετὰ τερατείας ἀμά καὶ κακούργιας ἐνεγρόντε, κατασκευάζομενος τὰ περὶ τὴν σύγχλητον, optimè concinunt cum iis que Diodorus de indole Heraclidis refert. Ceterum quum Timarchus Milesius sit, nescio an oriundus fuerit ab Timarcho Milesio, cuius tyrannidem Antiochus Deus everferat (Appian. Syr. 65). — 2. Locus corruptus. Verti: [ἡ σύγχλητος] Τιμάρχῳ ἐδώκεν Μηδῶν βασιλέα εἶναι. At plura excidisse videntur. — 3. Artaxias probabiliter idem est cum eo, qui fr. VIII memoratur.

XIV. Fol. 181, 6 — 26 v. 1. Ἐπιρράθου ἐκπτώσει] Ariarathes V Philopator (163 — 130 a. C.), quum Demetrii affinitatem et amicitiam ex voluntate Senatus R. recusasset, regno spoliatus est a Demetrio, qui Holophernem, ab Ariarathes fratre ejectum, in Cappadociam reduxit. Pulsus Ariarathes Romanum se contulit (cf. fr. XIV; Diodor. XXXI, 28. 32; Polyb. III, 5, 2. XXXII, 20; Justin. XXXV, 1; Appian. Syr. 47) æstate anni 168, sed vere demum anni sequentis, παρειληφότων τὰς ἀρχὰς τῶν περὶ τὸν Σέλενον Ιούλιον, senatum adire potuit. Hæc accurate, uti solet, Polybius XXXII, 20 (cf. Clinton. ad an. 157). Probabile igitur Ariarathen regno pulsum esse vere anni 158 vel exente anno 159. Huic vero anno 159 Clintonus (tom. III, p. 406) mortem Eumenis II et initium regni Attali II assignat, recte utique. Itaque vix otium erat Eumeni ad subornandum Alexandrum. Quare aut fides non est testimonii, quibus Clintoni suppeditatio nititur, aut contra quam verisimile est ad annum 160 Ariarathes fuga referenda, aut denique erravit vel Diodorus vel ejus excerptor, pro Attalo ponens fratrem ejus Eumenem, de quo in proxime antecedentibus sermo fuerit. Quod postremum posui, verum esse ex iis colligis, quæ in seqq. leguntur hæc: συνεπιληφθεὶς δὲ ἐν ταῖς στροφαῖς ὑπ' Εὔμενους τοῦ τότε βασιλέως. Igitur quo tempore puerum Ophanes recepit, non amplius erat rex Eumenes. Huc accedit quod apud alios scriptores in hac re non Eumenis, sed Attali mentio fiat. — 2. βαρυνόμενος] Attalus Stratonicen filiam Ariarathes uxorem habebat. Strabo XIII,

EXCERPTA EX HISTORIA DIODORI SICULI.

xiii

τριῶς δ' οὗτος ἐν Σμύρνῃ διαβεβαιούμενος ἔσυτὸν Ἀντίοχου τοῦ βασιλέως υἱὸν εἶναι, καὶ παρὰ πολλοῖς πιστεύμενος διὰ τὴν δημοιότητα. Ὡς δὲ παρεγένετο εἰς Πέργαμον, ἐκόσμησεν (4) αὐτὸν διαδήματι καὶ τῇ λοιπῇ προσηκόντη βασιλέως περικοπῇ. Καὶ πρὸς τινα τῶν Κιλικίων ἐπεμψεν δινομαζόμενον (5) Ὁφάνην. Οὗτος δὲ ἔκ τινος αἰτίας προσκόψας μὲν τῷ Δημητρίῳ, συνεπιληφθεὶς (6) δὲ ἐν τισι στενοχωρουμένοις καιροῖς ὑπ’ Εὔμενους τοῦ τότε βασιλέως, κατὰ λόγον πρὸς δὲ μὲν ἀλλοτρίως διέκειτο, πρὸς δὲ φιλανθρώπως· εἰς δὲ χωρίον τῆς Κιλικίας δεξάμενος τὸν μειρακίσκον, διέδίδου λόγους εἰς τὴν Συρίαν, ὡς μελλοντος ἐπὶ τὴν πατρών ἀρχὴν κατιέναι τοῦ μειρακίσκου σὺν ἰδίῳ καιρῷ. Οἱ δὲ κατὰ τὴν Συρίαν ὅχλοι ταῖς ἐπὶ τῶν προτέρων βασιλέων φιλανθρώποις ἐντεῦξει βαρέως ἔφερον τοῦ Δημητρίου τὴν αὐστηρίαν (7) καὶ τὸ τῶν ἐπιβολῶν δραστικόν. Διοπέρ οἰκεῖοι τῆς μεταθολῆς δύντες, μετέωροι ταῖς προσδοκωμέναις ἐλπίσιν ἤσαν, ὡς αὐτίκα μάλα μεταπεσουμένης τῆς ἔξουσίας εἰς ἔτερον ἐπιεικέστερον βασιλέα.

XV. Ὄτι οἱ Ὁροφέρνου πρεσβευταὶ ἀπὸ Ρώμης ἀνερχόμενοι, καὶ κατὰ τὸν πλοῦν ἐπιβούλευσαντες Ἀριαράθην περὶ Κόρκυραν, αὐτοὶ προσανηρέθησαν ὑπὸ Ἀριαράθου. Ὁμοίους δὲ καὶ περὶ Κόρινθον ἐπιβούληκαντας αὐτοῦ συστησαμένων τῶν τοῦ Ὁροφέρνου, καὶ ταύτην παραδόξως διεκφύγων διεσώθη πρὸς τὸν Ἀτταλον εἰς τὸ Πέργαμον.

XVI. Ὄτι τῷ Δημητρίῳ πάλιν ἐκ τῶν ὄχλων

nisi) esse dictitabat, nec paucis id propter similitudinem illam persuadebat. Hunc igitur, ubi Pergamum venerat, diademate ornavit et reliquo apparatu regio instructum misit in Ciliciam ad Ophanem quendam; qui quum de causa nescio qua simultatem adversus Demetrium suscepisset, contra vero in temporum angustiis quibusdam olim ab Eumene, qui tunc regnabat, sublevatus esset, ut consenteaneum est a Demetrio alienus, in Attalum propensus et benevolus erat. Is igitur, puero in castellum Ciliciæ recepto, rumores per Syriam spargebat, juvenem illum in regnum paternum redditurum esse tempore opportuno. In Syria autem multitudo propter priorum regum affabilitatem tanto ægrius tunc serebat austoritatem Demetrii. Quapropter mutationis cupidi et exspectatione rei optatae suspensi erant, quasi jamjam regia potestas in manus mansuetioris regis transitura esset.

XV. Orophernis legati Roma redeentes quum inter navigationem prope Corcyram insulam insidias Ariarathæ struxissent, spe dejecti et ipsi insuper ab Ariarathæ occisi sunt. Similiter ad Corinthum insidiis jussu Orophernis paratis, has quoque Ariarathes præter exspectationem effugit ac salvus Pergamum ad Attalum pervenit.

XVI. Iterum ex vulgi odio regni amittendi periculum

p. 624. — τὴν ἡλικίαν] Eusebius Arm. p. 187 : *Epiphane Antiocho adhuc superstite, regnum adibat filius duodennis Antiochus cognomento Eupator, qui anno uno mensibus sex cum patre vivebat.* Igitur mortuo A. Epiphane, an. 164 annum iniisset decimum quartum, ac moriens an. 161 exente vel 160 init. annos septendecim, an. 158 undeviginti natus fuisset. Ceterum ab Eusebio differt Appianus Syr. 46, sec. quem Antiochus ἐτελεύτησεν ἐνναετές παιδίον ἀπόλιτάν. Idque melius quadrat cum verbis Diodori μειρακίσκον τινά. Juvenis hic est *Alexander Bala*. Quia hoc loco de eo narrantur, aliunde minus nota sunt. Quomodo postea Heracles efficerit, ut rex Syriæ Alexander a senatu Romano crearetur, fuisse narrat Polybius XXXII, 16, paucis rem tangunt Liv. Epit. 52; Appian. Syr. 67; Athenaeus p. 211, A. Justinus XXXV, 1 ita habet : *Itaque adiuvantibus et Ptolemaeo rege Αἴγυπτοι et Ατταλο (non vero Eumene) et Ariarathæ Cappadociæ, a Demetrio lassiti, subornant Balam quendam, sortis extremæ juvenem, qui Syriæ regnum velut paternum armis repeteret, et ne quid contumelias desset, nomen ei Alexander inditur, genitusque ab Antiocho rege dicitur.* — 4. ἐν δισ. μησεν] ἐκόσμησεν cod. — 5. διον.] ὄνομάζειν δ. αὐτάς cod. — 6. συνεπιληφθεὶς] συναποληφθεὶς cod. — 7. αὐστηρίαν] De isti regis indeo plura vide ap. Josephum. Ant. Jud. XIII, 2, 1.

XV. Fol. 181, 26 v. — 182, 1 r. Eodem fere tempore quo Ariarathes Romanus prefectus est (v. supra), etiam Orophernes legatos miserat, Timotheum (hujus Diodorus quoque meminit XXXI, 32) et Diogenem, qui donis gratiam senatus captarent et ad accusationem Ariarathæ regnum repetentis responderent. V. Polyb. XXXII, 20 (157 a. C.). Decretum senatus affert Appianus Syr. 47 : *Ῥωμαῖοι ἐδοκεῖ μὲν ὡς ἀδελφοὺς Ἀριαράθην καὶ Ὁλοφέρνην βασιλεύειν διοι.* Quo responso haud contenti legatis insidias regi struxerunt, quarum nostro loco mentio fit. Fragmentum hoc cum antecedente insere post lib. XXXI, c. 32.

XVI. Fol. 182, 1 r. — 182, 25 v. E primis fragmenti verbis patet, sequentia non eo loco, ubi de bello contra Andricum a Romanis gesto agebatur, sed in Demetrii Soteris historia esse narrata. Ultimum de regno periculum, quod propter odium subditorum fatale Demetrio fuit (Joseph. XIII, 2, 1), ab Alexandro Bala venit, cui in Syriam ascendentī Ptolemaidem incolæ prodiderunt. Id vero incidit in medium annum 160 aer. Seleuc., sive in an. 152 a. C. (Maccab. I, 10, 21. V. Clinton. F. H. III, p. 325). Quae nostro loco traduntur ad ejusdem anni vel ad antecedentis res pertinere intelligitur e Liv. Epit. 47, ubi haec : *Andriscus, qui se Persei filium, regis quondam Macedoniae, ingenti asseveratione mentiretur, Romam missus.* Non affert Epitome consules anni 152, adeo ut dubium sit num res ad 153 an ad 152 pertineat. Malitiam referre ad an. 153. Nam consentaneum est Demetrium Andricum illum (sicuti etiam filium suum. Polyb. XXXIII, 16, 4, Romam misisse antequam senatus Alexandre Balæ regnum Syriæ addixisset (exeunte anno 153. V. Polyb. XXXIII, 14, 10). Inserere fragmentum post Diodor. lib. XXXI, c. 40. — Fabulum quam de natalibus suis Andriscus finixerat, paucis tangent Vellejus I, 11; Florus II, 14; Eutrop. IV, 13; Victor Vir. illustr. 61; Ammian. XIV, 11. Cf. Polyb. XXXVII, 1, d. Fusius de ea Livii Epitome 49, qui quum ex eodem cum Diodoro fonte, e Polybio puta, hauserit, simulque nonnulla suppediet que in nostra narratione ab excerto truncata desiderantur, locum Epitomæ exscribo : *Andriscus quidam ultimæ sortis homo, Persei regis se filium ferens, et mutato nomine Philippus vocatus, quum ab urbe Romana, quo illum Demetrius, Syriæ rex, ob hoc ipsum mendacium miserat, clam profugisset, multis ad falsam ejus fabulam,*

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

ἐπέστη περὶ τῆς βασιλείας κίνδυνος, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀλλοτριότητα. Τῶν γὰρ μισθοφόρων τῆς Ἀνδρίσκου ὄνομα, τὴν τε (1) ὄψιν καὶ τὴν ἡλικίαν διοίαν ἔχων Φιλίππων τῷ Περσέως υἱῷ, τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῶν γνωρίμων ἐσκώπετο, καὶ Περσέως υἱὸς ἀπεκαλεῖτο· ταχὺ δὲ παρὰ τοῖς πολλοῖς δὲ λόγος ἐπιστεύθη. Τοῦ δὲ Ἀνδρίσκου κατὰ τὴν τῶν πολλῶν φήμην ἀποτομήσαντος, καὶ μὴ μόνον ἔσωτον Περσέως φάσκοντος υἱὸν, ἀλλὰ καὶ πλαστὴν γένεσιν καὶ τροφὴν ἀποφανούμενον, καὶ μετὰ ὅχλου προσελόντος τῷ Δημητρίῳ, καὶ παρακαλοῦντος αὐτὸν καταγαγεῖν εἰς Μακεδονίαν ἐπὶ τὴν πατρῷαν βασιλείαν, τὸ μὲν πρῶτον δὲ Δημητρίος ἔσχεν ὃς περὶ μόνου (2), τοῦ δὲ πλήθους ἀθροισθέντος, καὶ πολλῶν λεγόντων δεῖν ἡ κατάγειν τὸν Ἀνδρίσκον ἢ παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς τὸν Δημητρίον, εἰ μήτε δύναται μήτε βούλεται βασιλεύειν, φοβηθεῖς τὴν τῶν ὅχλων δέσμηντά, νυκτὸς συνέλαβε τὸν Ἀνδρίσκον, καὶ παραχρῆμα εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέστειλε, διασαρών τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ τῇ συγκλήτῳ.

Περὶ αὐτοῦ πάλιν ἀλλως ἡ διήγησις (3). Δημητρίου τοῦ βασιλέως ἀνατέμψαντος εἰς τὴν Ῥώμην νεανίσκον τινὸς ὃς Περσέως υἱὸν, ὄνομα Ἀνδρίσκον, τοῦτον ἡ σύγκλητος οἰκεῖν προσέταξεν ἐν τινὶ πόλει τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Ὁ δὲ μετά τινα χρόνον διαδρᾶς ἀπῆρεν εἰς Μίλητον. Ἐν ταύτῃ δὲ διατρίβων λογοποεῖ (4) περὶ ἔσωτοῦ, Περσέως ἔσωτὸν ἀποφανύμενος ὑπάρχειν υἱόν. Ἐφη δὲ αὐτὸν νήπιον ὄντα δεδόσθαι τῷ Κρητὶ (5) πρὸς ἀνατροφὴν, ὑπὸ δὲ τοῦ Κρητὸς αὐτῷ πινακίδιον κατεσφραγισμένον ἀναδεδύσθαι, δι' οὗ τὸν Περσέα διασαφεῖν (6) αὐτῷ θησαυρούς εἶναι κείμενος δύο· τὸν μὲν ἔνα ἐν Ἀμφιπόλει κείμενον ὑπὸ τὴν δόδον ὁργιῶν τὸ βάθος ὄντα ἵ, ἔχοντα δὲ ἀργυρίου τάλαντα ρίχη· τὸν δὲ ἔτερον ἐν Θεσσαλονίκῃ, τάλαντων ο', κατὰ μέσην τὴν ἔξεδραν τὴν ἐν τῷ περιστύλῳ κατὰ τὴν αὐλὴν. Πολλῶν δὲ αὐτῷ προσεχόντων, ἥλθεν δὲ λόγος ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας τῶν Μίλησίων, οἱ συλλαβόντες αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἀπέθεντο. Καὶ τινῶν πρέσβεων παρεπιδημούντων, προσανήνεγκαν αὐτοῖς (7) συμβουλευόμενοι τι χρή-

Demetrio exstitit. Etenim inter mercenarios Andriscus quidam, quoniam formæ speciem et astatem eandem fere habebat cum Philippo Persei filio, primum quidem a sodalibus joci causa filius Persei appellabatur, mox vero fidem verbis multitudine tribuebat. Et Andriscus e fama populari sumens audaciam, non modo dicebat se Persei filium, sed etiam fictam natalium et educationis historiam venditabat, ac tandem plebe stipatus ad Demetrium accedit, eumque hortatur ut in regnum paternum se reducat. Demetrius primum quidem ita egit quasi cum solo Andrisco (*cum insano*) sibi res esset; at concursante multitudine nec paucis dictitantibus debere Demetrium aut reducere Andriscum, aut regno se abdicare, siquidem neque vellet neque posset regnare: timens plebisexasperationem, noctu comprehensum Andriscum Romam propere ablegavit et quæ de eo circumferrentur senatu exposuit.

Est etiam alia de eo narratio. Demetrius rex, aiunt, Romam misit juvenem quandam, qui se Persei filium dicebat, Andriscum nomine. Huic senatus in urbe Italæ habitationem assignavit. Sed Andriscus aliquanto post inde profugiens Miletum profectus est. Ibi degens fabulam finxit, qua se Persei filium demonstraret. Infantem se dicebat educandum traditum fuisse Cretensi cuidam. Hunc sibi dedisse libellum obsignatum, in quo Perseus declararet duos sibi thesauros relictos esse, alterum Amphipoli sub viam conditum, decem orgyiарum profunditate, argenti talenta continere centum nonaginta octo; alterum talentorum septuaginta esse Thessalonicae in media exedra, quæ in aula peristylio foret. Quibus quum aurem multi præberent, sermo venit ad magistratus Milesiorum, qui prehensum Andriscum in custodiam dederunt. Et quum legati advenissent, ad hos rem detulerunt deliberaturi quid factu opus esset. Illi vero ridebant, ut dimitterent hominem.

velut ad veram, coeuntibus, contracto exercitu, totam Macedoniam aut voluntate incolentium aut armis occupavit. Fabulam autem tamē finixerat. Ex pellice se et Perseo rege ortum, traditum educandum Cretensi cuidam esse, ut in belli casu, quod ille cum Romanis gereret, aliquod veluti semen regiae stirpis existaret. Perseo demorato, Adramyttei se educatum usque ad duodecimum annum aetatis, patrem eum esse credentem, a quo educaretur, ignarum generis fuisse sui. Affecto deinde eo, quum prope ad vitæ finem ultimum esset, detectam tandem ibi originem suam, falseque matri libellum datum, signo Persei regis signatum, quem sibi traderet, quum ad puberem aetatem venisset: obtestationesque ultimas adjectas, ut res in occulto ad id tempus servaretur. Pubescenti libellum traditum, in quo reliqui sibi duo thesauri a patre dicerentur. Tum scienti mulierem subditum se esse, veram stirpem ignorantem edidisse genus: atque obtestata, ut prius quam manaret ad Eumenem res, Perseo inimicum, excederet iis locis, ne interficeretur. Eo se exterritum, simul sperantem aliquod a Demetrio auxilium, in Syriam se contulisse: atque ibi primum quis eset palam expromere ausum. — 1. τὸν τε] τὴν δὲ cod. — 2. ὡς περὶ μόνου] scribendum esse puto ὡς περιμανῆ. — 3. Alteram hanc narrationem, non ab ipso Diodoro, sed ab excerto priori subjunctam esse, inde patet, quod in hac Andrisci historiam auctor persequitur usque ad annum 149, quo Romani arma contra Andriscum Macedonia urbibus potitus moverunt. Hoc alienum prorsus erat a historia Demetri Soteris. Contra vix dubium est quin Diodorus, postquam priorem in rebus anni 153 memoraverat, alteram attulerit ad res anni 149, sicuti Livius quoque de missa Romam Andrisco ad annum 153 egit (libro 47), alteram Diodori narrationem ex eodem fonte narravit in rebus anni 149 (libro 49). Haec posterior narratio in editis Diodori collocanda est post XXXII, 15, ut ex comparata Livii epitom. 49 colligitur. — 4. λογοποιεῖ] vel ἐλογοποιεῖ. Codex: λογοποιεῖ. — 5. τῷ Κρητὶ] τῷ τῷ (sic) Κρητὶ codex. Cretenses milites Perseus fugae comites habuit. V. Diodor. XXXI, 21, 1. — 6. τὸν Περσέα διασαφεῖν] τὸν Περ-

EX HISTORIA DIODORI SICULI.

xv

πρᾶξι. Οἱ δὲ ἐγγελάσαντες ἔκελευον ἀφεῖναι τὸν ἄνθρωπον πλανᾶσθαι. Ὁ δὲ λαβὼν τὴν ἀφεσίν ἐφίλοτι-
μῆθη τὴν τοῦ δράματος συντέλειαν πρὸς τέλος ἀγαγεῖν.
Ἄει δὲ λαμπρότερον εἰς τὴν βασιλικὴν εὐγένειαν διατί-
θεμένος, ἔξηπτάτησεν πολλοὺς καὶ αὐτοὺς Μακεδόνας.
Ἐχων δὲ σύνεργον Νικόλαο τινα φάληρην, Μακεδόνα τὸ
γένος, ἐπύθετο παρ' αὐτοῦ παλλακίδα γεγενημένην
Περσέων τοῦ βασιλέως, δόνομα Καλλίπαπαν, συνοικεῖν (8)
Ἀθηναίων τῷ Περγαμηνῷ. Πρὸς ταύτην οὖν διελθὼν
καὶ τραγῳδήσας τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Περσέα συγγένειαν,
εὐπόρησε παρ' αὐτῆς ἐφόδια καὶ στολὴν βασιλικὴν καὶ
διάδημα καὶ β' παϊδας πρὸς τὰς χρείας εἰδένετους· ἥκουσε
δ' αὐτῆς διτὶ καὶ Τήρης δ' βασιλεὺς τῶν Θρακῶν ἔχει
γυναῖκα Φιλίππου τοῦ βεβασιλευκότος (9) θυγατέρα.
Ἄπο δὲ τούτων τῶν ἀφορμῶν μετεωρισθεὶς προῆγεν εἰς
Θράκην. Ἐν παρόδῳ δὲ κατανήσας εἰς Βυζάντιον
ἐπιμήθη. Καὶ ταύτης τῆς ἀφροσύνης ἔδωκεν δίκαιας τοῖς
Ρωμαίοις Βυζάντιοι. Πλειόνων (10) δὲ πρὸς αὐτὸν συρ-
ρεόντων, ἤκει εἰς Θράκην πρὸς Τήρην. Ὁ δὲ τούτον (11)
τιμήσας ἔδωκεν αὐτῷ στρατιώτας ρ', καὶ διάδημα
περιεθήκεν. Διὰ δὲ τούτου καὶ τοῖς ἀλλοις δυνάσταις
συσταθεὶς ἐλάθε παρ' αὐτῶν ἀλλούς ρ'· καὶ πορευθεὶς
πρὸς Βρασαβάν τὸν Θρακῶν βασιλέα ἐπεισεν αὐτὸν
συγκοινωνῆσαι τῆς στρατείας καὶ καταγαγεῖν αὐτὸν εἰς
Μακεδονίαν ἀμφισθητοῦντα τῆς τῶν Μακεδόνων βασι-
λείας δις οὕσης πατριώτας. Ὅπο δὲ Μακεδόνων (12)
καταπολεμηθεὶς δὲ Ψευδοφίλιππος ἐφύγει εἰς Θράκην.
Τέλος ἐγκρατῆς ἐγένετο τῶν κατὰ Μακεδονίαν πό-
λεων.

XVII. Ὄτι δὲ Σκιτίων εἰς λόγους συνελθὼν τῷ
Φαμέᾳ καὶ μεγάλας αὐτῷ προτείνων ἐλπίδας, ἐπεισεν
ἀποστῆναι τῶν Καρχηδονίων μεδ' ιππέων χλιῶν καὶ
διακοσίων.

XVIII. Ὄτι δὲ Ψευδοφίλιππος Τελεστὴν προεχειρί-
σατο στρατηγόν. Ὁ δὲ ταῖς ἀπὸ τῶν Ρωμαίων ἐλπίσι
ψυχαγωγούμενος ἀπέστη μετὰ τῶν ιππέων καὶ πρὸς

σέων διαστροφεῖν codex. — 7. αὐτοῖς] αὐτῷ codex. — 8. συνοικεῖν] συνοικεῖν cod. Athenaeus fuit frater Attali. — 9. βεβασιλ.] βασιλ. codex. — 10. πλειόνων] τελειόνων codex. — 11 τούτον] τούτων (sic) codex. — 12. Μακεδό-
νων] Μακεδόνος codex. In postremis addidi particulam δὲ post vocem τέλος.

XVII. Fol. 182, 25 — 27 vso. — Φαμέᾳ] Φανέα codex; Φανέας Suidas s. v. et v. εὐψυχος, locum afferens probabi-
liter e Polybio (v. XXXVI, 6, 1) petitum, et Eunapius p. 94, 13 ed. Bonn., ubi Phameas de Scipione dictum; Φαμάιας
Appian et Dio Cassius; *Phamara* in edit. Livii. His obsecutus dedi Φανέας, quoniamque per se nomen Φανέας (alii modo
Φανάιας) modo Φανίας; de quarum formarum solenni confusione multis est Ebert. in Diss. Sic. p. 77 sqq.) nihil offendit,
immo cum simili cognomine Annonis, qui Λευκός vocabatur, apte componi potest. Ceterum Phameas est Ἰμάλων ὁ τῶν
Καρχηδονίων ἵπαρχος, φ Φαμάιας ἐπώνυμον ἦν (Appian. Pun. 97), νέος ἔτι δὲ καὶ θρασύτερος ἐς μάχας (id. c. 100 cl. 104),
qui Numidaram more hostem lassessens multum Romanis dedi negotii. De ejus cum Scipione colloquio et defectione fu-
sius idem Appianus c. 107 et 168, unde haec appono: Τῶν δὲ ἱλαρχῶν οἱ μὲν σὺν τοῖς αὐτῶν ηύτομοί ήσαν, καὶ ἐγένοντο πάντες
ἔς διακοσίους καὶ δισχιλίους ιππέας· τούς δὲ Ἀννων κατέβισεν, φ Λευκός ἦν ἐπίκλητος. Fortasse etiam apud Diodorum
pro χιλίων erat δισχιλίων. Cf. Liv. Ep. 50: *Item Phameas Himilconī, prefecto equitum Carthaginensium, viro fortī,*
et cuius præcipua opera Pæni utebantur, persuasit ut ad Romanos cum exercitu suo transiret. Cf. Dio Cass.
lib. XXI, tom. II, p. 10 et 334 ed. Gros. Quemadmodum Phameas ad Romanos defecit, sic paulo post Bithyas, Numidarum
duktor, qui cuin Gulussa a Romanorum partibus steterat, ad Carthaginenses transfugit (Appian. Pun. 111). Has fortunæ
lances, puto, indicat Diodori fragmentum Vaticanum p. 91 (Diodor. XXXII, 16): *Οτι ἡ τόχη καθάπερ ἐπίτηδες δγωνο-
θεούσα τὰς συμμαχίας ἐνναλλάξ τοῖς διαπολεούσι παρείχετο. Quare sententia hæc (nostro fragmento jungenda) transponi
debet post lib. XXXII, c. 17, ubi (ex Photii Exc.) de morte Masinissa sermo est. Nam Masinissa jam defunctus erat,
quo tempore Phameas defecit, quamquam utrumque pertineat ad an. 149 exenteum (Manilio cons.); Bithyas autem trans-
fugit æstate anni 148 (Calpurnio Pisone cons.).*

XVIII. Fol. 182, 28 v. — 18, 2 r. De sacra Pseudophilippi victoris cf. Diodor. XXXII, 9, ubi nostra sunt inse-

minem et facessere juberent. Dismissus itaque Andriuscus
consummare comoediam et ad finem perducere instituit.
Et in diem magnificentius se ad regiam nobilitatem compo-
nens, multos et ipsos Macedones decipiebat. Adjutore
utebatur Nicolao quodam psalte, qui genere Macedo erat.
Ex eo comperit Callippam, olim Persei regis pellicem,
nunc versari cum Athenæo Pergameno. Igitur ad hanc
sese contulit, et quum fabulam de cognatione sibi cum
Perseo intercedente recitasset, pecuniam ab eo accepit et
stolam regiam et ad ministeria pueros duos. Porro e Cal-
lippa audivit Tereum Thraciæ regulum duxisse Philippi
regis filiam. Hinc in majorem spem erectus, in Thraciam
proficiscitur. Ille faciens Byzantium devertit, ubi honores
ei habuerunt. Cujus imprudentiae ponas Byzantini Roma-
nis dederunt. Pluribus subinde ad eum confluentibus,
tandem in Thraciam venit ad Tereum. Is honorifice ex-
cepto milites centum dedit et diadema imposuit. Ejusdem
opera Andriuscus cum ceteris regulis congressus alios cent-
um milites ab iis obtinuit. Denique ad Barsabam Thraciæ
regem profectus est, eique persuasit, ut expeditioni socium
se adjungat, ipsumque de paterno regno Macedoniae con-
tendentem reducat. — Ceterum Pseudophilippus a Ma-
cedonibus prelio victus fuga in Thraciam se recepit. Postea
tamen urbibus Macedoniae potitus est.

XVII. Scipio, in colloquium cum Phamea congressus,
quum magnas ei spes obtendisset, persuasit ut ab Car-
thaginiensibus desiceret cum equitibus mille et ducentis.

XVIII. Pseudophilippus Telesten exercitus ducem con-
stituerat. Is vero spe, quam Romani monstraverant, al-
lectus, defecit cum equitibus et ad Cæciliūm transiit.

Καικίλιον ἀπεχώρησεν. Ὁ δὲ Ψευδοφίλιππος ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν ἀγανακτήσας, τὴν τε γυναικαν καὶ τὰ τέκνα τοῦ Τελεστοῦ συλλαβάνων ἔτιμωρήσκετο.

XIX. Ὄτι Πτολεμαῖος δὲ Φιλομήτωρ ἤκεν εἰς Συρίαν συμμαχήσων Ἀλεξάνδρῳ διὰ οἰκειότητα. Καταγνῶν δὲ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς παντελή ἀδύναμίαν, καὶ προσποιηθεὶς ἐπιθυμούσεσθαι τὴν μὲν θυγατέρα Κλεοπάτραν ἀπήγαγε πρὸς Δημήτριον, καὶ συνθέμενος φιλίαν ἐνεγύνησεν αὐτῷ ταύτην. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱέρακα καὶ Διόδοτον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατεγνωκότες, τὸν δὲ Δημήτριον φοβούμενοι διὰ τὰς εἰς τὸν πατέρα γεγενημένας ἀμαρτίας, ἀνέσεισαν τοὺς Ἀντιοχεῖς πρὸς ἀπόστασιν, καὶ τὸν Πτολεμαῖον εἰς τὴν πόλιν δεξάμενοι διάδημα περιέθηκαν (2), καὶ τὴν βασιλείαν ἐνεγειρίσαν. Ὁ δὲ τῆς μὲν βασιλείας οὐκ ὁργόμενος, τὴν δὲ Κοίλην Συρίαν ἐπιθυμῶν προσκτήσασθαι, συνέθετο πρὸς Δημήτριον καινοπραγίαν (3) ἵδια κυριεύειν Πτολεμαῖον τῆς [Κοίλης] Συρίας, τὸν δὲ Δημήτριον τῆς πατρώς βασιλείας.

XX. Ὄτι Ἀλεξανδρὸς ἡττηθεὶς μετὰ φ' τὴν φυγὴν ἐποιήσατο τῆς Ἀραβίας εἰς τὰς καλουμένας Ἀδας, πρὸς Διοκλέα τὸν δυνάστην, πρὸς δὲν ἦν καὶ τὸν μίὸν Ἀντίοχον προεκτεθειμένος, δύντα νήπιον. Εἴτε (1) οἱ περὶ τὸν Ἡλιάδην καὶ Κάστον (2) ἡγεμόνες, οἱ συνῆσαν (3) Ἀλεξάνδρῳ, λάθρᾳ διεπρεβεύσαντο περὶ τῆς ἴδιας ἀσφαλείας (4), ἐπαγγελόμενοι δολοφονήσειν τὸν Ἀλεξανδρόν.

Quare iratus Pseudophilippus uxorem ac liberos Telestis comprehendendi et supplicio affici jussit.

XIX. Ptolemaeus Philometor in Syriam venit ut opem ferret Alexandro cognato suo. Sed ubi cognovit ejus summam animi imbecillitatem, simulans insidias sibi stratas, Cleopatram filiam ad Demetrium abducit, et juncta amicitia huic filiam suam despondet. Interea Hierax et Diodotus de rebus Alexandri desperantes, simulque Demetrium metuentes propter ea quae in patrem ejus prava commiserant, Antiochenses ad defectionem excitant, et Ptolemaeo in urbem recepto diadema imponunt regnumque ei offerunt. At Ptolemaeus regnum minime appetens, verum Colesyriam ditioni suae adjungere cupiens, ita cum Demetrio de pactus est, ut ipse Colesyriam obtineret, Demetrius autem regno poterno potiretur.

XX. Alexander Bala proelio victus, cum quingentis suorum fugam intendit urbem Arabiae versus, quam Abas vocant, ad principem Dioclem, apud quem etiam filium Antiochum, tenerae adhuc aetatis, deposuerat. Postea Heliades et Casius duces, qui cum Alexandro erant, clancularias de sua ipsorum securitate legationes miserunt, dolo se Alexandrum occisuros esse promittentes. Quorum petitioni

renda. De victoria quam de Romanis sub P. Juventio praetore reportavit, v. Polyb. XXXVII, 1 d; Liv. Ep. 50 extr. Res pertinent ad an. 148. — προεχειρίσατο] προεχειρήσατο codex.

XIX. Fol. 183, 2 — 14 r. Contra Alexandrum Balam, qui Cleopatram Ptolemaei filiam duxerat (170 a. C. Maccab I, 10, 57), e Creta proficiscitur regnum paternum recuperaturus Demetruis (Nicator), filius Demetrii Soteris (165 a.r. Sel. 148 a. C.; Maccab. I, 10. Joseph. XIII, 4). Tum in Syriam cum exercitu accurrit Ptolemaeus, de cuius consiliis a Diodoro differt auctor Maccab. I, 11, 1 sqq., qui ita narrat: Καὶ δὲ βασιλεὺς Αἰγύπτου ήρωισε δυνάμεις πολλά... καὶ πλοῖα πολλά· καὶ ἔκτησε κατακρατῆσαι τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου δόλῳ, καὶ προσθεῖναι αὐτῇ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἔξηλθεν εἰς Συρίαν λόγοις εἰρηνικοῖς, καὶ ἥνοιγον αὐτῷ οἱ ἄπει τῶν πόλεων, καὶ συνήντων αὐτῷ... Ως δὲ εἰσεπορεύετο εἰς τὰς πόλεις δὲ Πτολεμαῖος, ἀπέτασε τὰς δυνάμεις φρουρῶν ἐν ἐκάστῳ πόλεισι τῆς παραλίας ἔως Σελευκείας τῆς παραθαλασσίας, καὶ διελογίζετο περὶ Ἀλεξανδροῦ λογισμούς πονηρούς. Καὶ ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς Δημήτριον τὸν βασιλέα, λέγων: « Δεῦρο, συνδέμεθα πρὸς ἑαυτοὺς διαθήκην, καὶ δῶσω σοι τὴν θυγατέρα μου ἢν ἔχει Ἀλεξανδρός, καὶ βασιλεύεσθαι τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς σου. Μεταμεμέλημαι γάρ δύναμαι αὐτῷ τὴν θυγατέρα μου, ἔκτησε γάρ ἀποκτεῖναι με. » Καὶ ἐψόγησεν αὐτὸν τοῦ ἐπιθυμησαί αὐτὸν τῆς βασιλείας αὐτοῦ κτλ. Contra Josephus XIII, 4, 6 narrat revera Ptolemaeum Alexandri petitum esse insidiis, quas agre rex effugierit. (Pausimissim rem tangunt Liv. Ep. 52; Appian. Syr. 67; Justin. XXXV, 2.) — 2. διά δῆμα περιέθηκαν] Cf. Joseph. XIII, 7: Δύο περιθέτας διαδήματα, ἐν μὲν τῷ τῆς Ἀσίας, ἔτενον δὲ τῷ τῆς Αἰγύπτου. Eodem modo Maccab. I, 11, 13. De Colesyria Ptolemaeo data nihil legitur in Maccab. et Josepho. Apud Maccab. laien ex reliquo narrationis tenore sponte hoc suppleveris. Apud Josephum diserte Ptolemaeus αὐτῷ ἔφασκεν ἀρχεῖν τὴν τῆς Αἰγύπτου βασιλείαν, nulla addita clausula. Hæc sicuti quæ fr. XX leguntur de clade et fuga Alexandri, pertinent ad annum 146 a. C. (172 a.r. Sel. Maccab. I, 11, 9.). — 3. κοινοπ. καινοπρ. codex. Deinde supplevi v. Κοίλη.

XX. Fol. 183, 14 — 22 r. Eadem (exceptis verbis postremis Ἀλεξανδρὸς μὲν οὖν... ἀνηρέθη) leguntur in Exc. Photi p. 519 (Diodor. XXXII, 10). Prima verba Photii sunt: « Οἱ δὲ Ἀλεξανδρὸς ἀπὸ μὲν τῆς μάχης μετὰ φ' τὴν φυγὴν ἐποιήσατο (in cod. Escor. est ἐποιήσαντο) κτλ. — 1. εἶτα Phot. — 2. καὶ Κάστον] haec om. Photius. Primum scriba dederat βάσιον, quod deinde correctit. — 3. συνῆσαν].. νῆσον codex, relieto duarum literarum spatio. — 4. ἀσφαλείας] Photius perpetram ἡγεμονίας. — Clades et fuga Alexandri pertinent ad annum 146, uti certissime constat. Verum Diodorus haec non narravit ad annum 146, sed ita haud dubie rem instituit, ut postquam susceptam Demetrii contra Alexandrum expeditionem (Ol. 157, 4 — 158 a. C.) narrasset, statim reliquum hujus bellī historiam usque ad cladem fugamque Alexandri subjungere. Sapientis eo modo Diodorus narrationem disponit eoque chronologiam suam aliquoquin parum accuratam multo etiam impeditiorem reddit. Nostro autem loco res eo probatur, quod quæ sequuntur in Exc. Photianis de Masinissa et de Prusia fine ad an. 149 (157, 4) referri solent. Recte igitur in editis Diodori quæ de Bala et Phot. Exc. narrantur, statim post ea posui, quæ de Philippi Macedonis post victoriam crudelitatem ex Exc. De virtut. extant. Eandem rerum seriem præbent nostra fragm. XVIII et XIX. Ceterum ordinem fragmentorum nunc nostrorum Excerptorum ope accuratius in nonnullis refingere possumus. Nimis in libro XXXI capita ordinanda sunt hinc in modum: CARTHAGO : cap. 1 — VIII; XIV et XV (quatenus ad Exc. Vatican. pertinent); De insid. fr. XVII. — MACEDONIA : Cap. IX; De ins. fr. XVIII. — SYRIA : De ins. fr.

EX HISTORIA DIODORI SICULI.

xvii

Συγχωρήσαντος δε τοῦ Δημητρίου περὶ ὧν ἡξίουν, οὐ μόνον προδόται τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ φονεῖς ἐγενήθησαν. Ἀλεξανδρος μὲν οὖν ὑπὸ τῶν φίλων τοῦτον τὸν τρόπον ἀνηρέθη.

XXI. Ὁτι Διόδοτός τις ἐπικαλούμενος Τρύφων, ὑπάρχων δὲ ἐν πολλῷ ἀξιώματι τῶν παρὰ τῷ βασιλεῖ φίλων, ὅρῳν τὰς δρυμάς τῶν ὅχλων (1) καὶ τὸ πρὸς τὸν δυνάστην μῆσος, ἀποστάτης τοῦ Δημητρίου καὶ ταχὺ πολλοὺς εὑρὼν κοινωνοῦντας τῆς προαιρέσεως, τοὺς περὶ τὴν Λάρισταν διωνομασμένους ἐπ' ἀνδρείᾳ, καὶ τὴν ἐνθάδε κατοικίαν εἰληφότας δι' ἀνδραγαθίαν, ἀποίκους δὲ ὅντας τῆς Θετταλικῆς Λαρίστης, καὶ τοῖς ἀπὸ Σελεύκου (2) τοῦ Νικάτορος βασιλεῦσι γεγονότας συμμάχους κατὰ τὸ πρῶτον ἄγηκα τῆς ἐπιτικῆς δυνάμεως* (3). Ἐποίηστο δὲ σύμμαχον καὶ τὸν τῆς Ἀραβίας δυνάστην Ἰάμβλιχον (4), δις ἐτύγχανεν ἔχων παρακαταθήκην Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ χρηματίζοντα, παῖδα μὲν τὴν ἡλικίαν, υἱὸν δὲ ὄντα Ἀλεξανδρον. Τούτῳ μὲν οὖν διάδημα περιθεὶς καὶ τὴν ἀρμόδουσαν βασιλεῖη θεραπείαν, κατηγαγεν ἐπὶ τὴν πατρῷα ἀρχήν. Ὑπελάμβανε γάρ, ὅπερ ἦν εἰκός, τὰ πλήθη μεταβολῆς δρεγμένα προθύμως τὸν παῖδα κατάξειν διὸ τὴν ἐπιείκειαν τῷ^{*} βασιλέων (5) καὶ διὰ τὴν τοῦ τότε ἀρχοντος παρανομίαν. Καὶ πρῶτον μὲν ἀθροίσας μέτριον σύστημα κατεστρατοπέδευσε παρὰ πόλιν Χαλκίδα, κειμένην ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀραβίας, δυναμένην δὲ δυνάμεις ἐνδιατριβούσας διαθρέψαι καὶ παρέγεσθαι τὴν ὁσφάλειαν. Ἐντεύθεν τε δρυμώμενος (6) προστηγάγετο τοὺς πλησιοχώρους, καὶ τῶν πρὸς πόλεμον χρησίμουν τὰς παρασκευὰς ἐποιεῖτο. Οὐ δὲ Δημήτριος πρώτον μὲν ὡς ληστὸν τινὸς κατεφρόνει, καὶ τοῖς στρατιώταις συλλαβεῖν αὐτὸν προσέταξεν· μετὰ δὲ ταῦτα παράδοξον δύναμιν περιποιησαμένου, καὶ πρόσγημα τῆς ἰδίας τολμῆς λαβόντος (7) τὴν τοῦ παῖδος κάλυδον ἐπὶ τὴν βασιλείαν, ἔγων στρατηγὸν ἐπ' αὐτὸν ἐκπέμπειν.

XXII. Ὁτι κατὰ τὴν Πισιδίαν Μολκέστης (1) τις

quum locum dedisset Demetrius, non proditores tantum, sed interfectores etiam regis facti sunt. Alexander igitur amicorum manu hunc in modum e medio sublatus est.

XXI. Diodotus cognomento Tryphon, qui plurimum auctoritate inter familiares regis valebat, ubi vidit quo impetu multitudo et quanto in principem odio ferretur, a Demetrio defecit, et brevi multis sibi socios consiliorum comparavit, inter eosque etiam Larissae incolas, virtutis illos fama celebres, qui in Syria habitationem hanc acceperant præmium fortitudinis: coloni vero erant Larissae Thessalicae, et pro regibus a Seleuco Nicatore oriundis in primo equitatus agmine collocati pugnare solebant. Præterea Diodotus societatem initit cum Arabiæ principe Iamblichō, qui fidei suæ commissum habebat Antiochum Epiphanem, quem vocant, Alexandri filium, puerum admodum. Huic igitur diadema imposuit, et reliquo cultu regio instructum in regnum paternum reducere instituit. Censebat enim multitudinem mutationis cupidam lubenter puerum recepturam esse propter priorum hujus familie regum humanitatem atque ejus qui tunc regnabat insolentiam. Et primum quidem, mediocri agmine collecto, castra metatus est ad Chalcidem urbem, in confiniis Arabiæ sitam, quæ collocatis ibi copiis et conmeatum et securitatem præbere poterat. Hinc deinde excurrens finitimos subigebat atque res ad bellum usus necessarias sibi comparabat. Demetrius autem initio quidem quasi latronem contemnens eum comprehendendi militibus jussit, postea vero, quum Diodotus præter opinionem multis se copiis instruxisset atque sue ipsius audaciam puerum in regnum reducendum prætexeret, ducem cum exercitu contra eum mittendum esse statuit.

XXII. In Pisidia Molkestes (sive Mocelles) quidam Bu-

XIX et XX; cap. X—XII. Quæ omnia adhuc libro XXXI vindicanda; cuius annus postremus fuerit Olymp. 157, 4. ¹⁴² a. C. — Liber XXXII : CARTHAGO : cap. XIII. XVII. XVI. [Mortem Masinissæ (c. XVII) Diodorus non poterat ad an. 157, 4 narrare (¹⁴²); nam in ejusdem anni historia non poterat bis diversis locis de Carthaginensium rebus sermo esse. Itaque, quum quæ libro XXXI de Carthagine leguntur, ad Ol. 157, 4 referenda sint, historia libri XXXII incepisse debet ab Ol. 158, 1.] — **ΒΙΤΗΝΙΑ** : cap. XIX. XX. XXI. etc., ut in editis.

XXI. Fol. 183, 22 r. — 183, 17 v. — De re ap. Joseph. Ant. Jud. XIII, 5, 1 sq.; Justin. XII, 5, 1 sq.; Liv. Ep. 52; Appian. Syr. 67. [οὐλων] supra scripto ou codex. — De odio multitudinis in Demetrum Nicatorem cf. Diodor. XXXIII, 4, cui capituli nostrum fragmentum adjungas. — 2. ἀπὸ Σελεύκου] ἀπὸ τοῦ λεύκου codex; ita tamen ut vox τοῦ minoribus literis exarata, et ad explendam lacunam ab alia manu addita sit. De Larissa Syria cf. Stephan. Byz. : Λάρισα... ἔκτη Συρίας, ἦν Σύροποι Σίζαρα (Saidjar hodie) καλοῦσιν. Appian. Syr. 57; Plinius V, 23,9. — 3. Desideratur verbum, προσεποίηστο, puto, quod profecto sequens ποιήσατο facile excidit... Scribi etiam possit: ..δυνάμεως ἐποίηστο συμμάχους, καὶ τὸν τῆς κτλ. — 4. Ἰάμβλιχον] Josephus I. I. Μάλχον dicit. mox cod. παραθήκην. — 5. βασιλέων] Lacunam notav. Quod sponte se offert τῶν προτέρων βασιλέων non satis aptum est quum Demetrius, pater Nicatoris, savenus fuisset tyranus. Alexander Balz vero cui Nicator successerat, προσήνης ἦν ἐπί ταῖς ὁμιλίαις (Athenaeus V, p. 511). Itaque scribendum videatur τοῦ προτέρου βασιλέως. Sin servare velis v. βασιλέων, in hanc sententiam resingendum est: τῶν προτέρων ἀπὸ τῆς ἑτέρας οἰκίας βασιλέων. Quod commendari potest ex ipso Diodoro XXXIII, 4, 3, ubi sic: "Οὐ δὲ Δημήτριος (Nicator) ὑπάρχων αὐτοῖς πολέμοις, οὐ διέλιπε ποιῶν σφράγας καὶ φυγάς καὶ χρημάτων ἀποίσεις, πολὺ καὶ τὴν τοῦ πατρὸς χαλεπότητα καὶ μικρονίαν ὑπερβαλλόμενος, ... ὥστε τοὺς μὲν ἀπὸ ταύτης τῆς οἰκίας βασιλεῖς διὰ τὴν παρανομίαν μισθοῖσι, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ἑτέρας διὰ τὴν ἐπιείκειαν ἀγαπᾶσθαι. — 6. ὅρμω μενος] ὄρμου. cod. — 7. λαθόντος] λαθόντας codex.

XXII. Fol. 183, 17—29 v. De re aliunde non constat. Series fragmentorum docet referenda haec esse ad primos annos Demetrii Nicatoris (145). Turbulentis his temporibus multi per civitates regum Syrorum extiterint tyranni. Aradiorum et Marathenorum bellum ad hosce annos pertinens memorat Diodorus XXXIII, 5 (ibi nostra haec insere); Apamensium contra Larissas bellum Posidonius (ap. Athen. p. 176, B) de iisdem temporibus agens narrat. — 1. Μολκέστης] infra

xviii

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

ἢν τὸ μὲν γένος Βουθινεὺς (2), ἀξίωμα δὲ μέγιστον ἔχων τῶν περὶ τοὺς τόπους τούτους κατοικούντων, διά τε τὴν ἐπιφάνειαν στρατηγὸς αἰρούμενος. Ἐπὶ πολὺ δὲ ἴσχυν, σωματοφύλακας ἔσχε καὶ φανερῶς ἔστι τὸν ἀνέδειξε τύραννον. Μετὰ δὲ τινας χρόνους ἀδελφὸς αὐτοῦ Σεμίας (3), σπεύδων εἰς ἔστι τὸν δυναστείαν, καὶ πιστεύμενος, ὃς δὲν ἀδελφὸς, ἀνεῖλε τὸν Μοκέλτην (Μολκέστην?), καὶ τὴν τυραννίδα διεδέκατο. Οἱ δὲ οὗτοι τοῦ σφαγέντος, ἀντίπαιδες ἔτι τὴν ἡλικίαν ὄντες, ὑπὸ τίνος συγγενοῦς ἀπῆχθησαν εἰς τὴν Τερμησσὸν (4) λαθραίως. Ἐν ταύτῃ δὲ τραφέντες καὶ γενηθέντες ἐνήλικοι τὸν τε πατρῷον φόνον μετῆλθον, καὶ τὸν τύραννον ἀνέλόντες δυναστεύειν οὐ προείλοντο, τῇ δὲ πατρίδι τὴν δημοκρατίαν ἀπεκατέστησαν.

XXIII. Ὄτι Γαλείστης τις, Ἀθαμᾶν τὸ γένος, οὗτος δὲ Ἀμυνάνδρου τοῦ βεβασιλεύσατος Ἀθαμάνων, γένει καὶ πλούτῳ καὶ δόξῃ πολὺ προέχων τῶν διοικούντων, ἐγένετο φίλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος· ἐν δὲ τῇ πρὸς Δημήτριον μάχῃ (1) τῶν δυνάμεων τῶν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἡγεμών ἐγεγόνει. Οὗτος μετὰ τὴν ἥτταν κατελευτὴν Πτολεμαίου ἐλόντων εἰς διαβολὸς ψευδεῖς, ὃς ἔκουσιν τοῖς πολεμίοις καταπροέμενος τὰ πράγματα, καὶ τοῦ διαδεξαμένου τὴν βασιλείαν Πτολεμαίου τὰς δωρεὰς ἀφελούμενος καὶ χαλεπῶς διαχειμένου πρὸς αὐτὸν, φοβήθεις ἀπεγύρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκπεσόντων δὲ καὶ ἀλλω πολλῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου διὰ τὴν πρὸς τοὺς δύψιναζομένους στρατιώτας στάσιν, ἀνέλαβε τοὺς φυγάδας. Φήσας δὲ ἐν παρακαταθήκῃ τὸν βασιλέα Πτολεμαίον τὸν Φιλομήτορα δεδοκένει παιδίον (2) αὐτῷ τρέφειν ἐκ τῆς Κλεοπάτρας ἐπὶ βασιλείᾳ, καὶ τούτῳ διάδημα περιθείει, καὶ συναγωνιστὰς ἔχων πολλοὺς φυγάδας, παρεσκευάζετο κατάγειν ἐπὶ τὴν πατρών βασιλείαν τὸν παῖδα.

bonensis, inter regionis hujus incolas magnae vir estimatio- nis, propter nominis celebritatem dux exercitus creatus est. Tum vero viribus præpollens custodes corporis assumpsit et palam se tyrannum exhibebat. Sed haud ita multo post frater ejus Semias in se transferre principatum moliens, fide quam fratri frater habebat, abusus Molcestem occidit et ty- rannide potitus est. At filii Molcestæ, puerilem ætatem nondum egressi, a cognato quadam clam Termessum abducti sunt. Ibi educati postquam adoleverant, redeuntes cædem paternam ulti sunt nece tyranni, ac principatum recusantes imperium populare patriæ reddiderunt.

XXIII. Galæstes, Athaman, Amynandri Athamanum regis filius, genere, divitiis ac nominis claritate inter po- pulares insignis, familiaris fuerat Ptolemaei Philometoris et in prælio contra Demetrium commissso Alexandrinorum agmen duxerat. Is post cladem et obitum Ptolemaei cal- lumniarum mendaciis circumventus est. Dicebant eum de industria res elabi sibi passum hostibus prodidisse. Quare Ptolemaeus (*Physcon*), fratris in regno successor, dona ei ademit, ac pessime in eum affectus erat. Itaque metuens sibi Galæstes in Græciam abiit, ubi alios multos qui sedi- tione contra milites stipendiatis facta Ægypto pulsi erant, recepit. Et Ptolemaeum Philometorem dicens custodiæ suæ commisso puerulum e Cleopatra natum, quem edu- caret et ad regnum evehernet, diadema huic imposuit, et magno exulum numero adjutus in regnum paternum redu- cere tentabat.

Μοκέλτης. — 2. Βουθινεὺς [Cf. Stephan. Byz. : Βουθῶν, πόλις Λυκίας. Βουθῶν γάρ καὶ Βάλεουρα, πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλεύρου καὶ Βουθῶνος· οὗτοι δὲ λησταὶ πόλεις ἔκτισαν δύναμύμονας. Ὁ πολίτης ὁ φειλε Βουθῶνος· εἴρηται δὲ Βουθωνεὺς· χαίρουσι γάρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ. Bubonem urbem in Lycia Eparchia memorat etiam Hierocles Syncedem. p. 395, 25 in tom. III Constant. Porphyry. ed. Bonn.; Plinius XXXV, 17, 57; Ptolemaeus V, 3. Situs urbis ignotus; patet tamen ex nostro loco, ubi Pisidiæ urbs adscribitur, in confinibus Lyciæ et Pisidiæ esse ponendam. — 3. Σεμίας] Fuerit Σημίας vel Συμίας. — 4. Τερμησσὸν] Τέρμητον codex. Illud etiam Dindorf. in Diodor. XVIII, 46, 3. 47, 3 ex nonnullis libris recepit. Plurimi codd. Τερμησσὸν. Cf. de varia nominis scriptura Forbiger. Geogr. II, p. 328.

XXIII. Fol. 183, 30. v. — 184, 14 r. De Amyandro Athamanum rege bene constat e Polybio, Livio, aliis. Ei Galæstam filium suisse et nostro loco discimus. Ipsius Galæstæ mentio fit etiam in Exc. De virtut. (Diodor. XXXIII, 24), ubi postquam de Physcon omnibus inviso dictum, additur: ὁ δὲ στρατηγὸς Ἰέρας (de hoc cf. Posidonii fr. 7) ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις θαυμαστὸς ὡς... συνέσχε τὴν τοῦ Πτολεμαίου βασιλείαν. Τούτου γάρ ἀπόρουμένου χρημάτων, καὶ τῶν στρατιωτῶν βουλούμενων ἀριστασοῦ πρὸς Γαλαῖστην διὰ τὸ μὴ κομίζεσθαι τοὺς μισθούς ἐκ τῆς ιδίας οὐσίας, ὁφωνιάσας τὴν δύναμιν, διωρθώσατο τὴν ὅλην μεταβολὴν. Verum quod h. l. narrantur post ea quea nostro fr. leguntur, facta esse tum ipsa res suadet, tum series Excerptorum. Nam in Exc. De virt. antecedit fragm. de sepultura Viriathii; in nostris sequitur fr. de cæde ejusdem (an. 140 a. C.). Igitur series est: fr. XXII de Galæste rebelle; fr. XXIII de cæde Viriathii; lib. XXXIII, c. 22 de sepultura Vi- riathii; c. 23 de Hierace impedito ne milites ad Galæsten (bellum contra regem jam gerentem) desicerent. Praeterea patet nostra accidisse non ita multum post mortem Philometoris (146). Adeo ut defectio Galæstæ pertinere videatur ad an. 145. Itaque collocanda post lib. XXXIII, c. 6, ubi: ὁ Πτολεμαῖος... ἐξ ἀνομημάτων ἤρεστο μεγάλων διοικεῖν τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν. Πολλοὺς μὲν γάρ κτλ. Quorum exemplum etiam nostra erant. — 1. πρὸς Δημήτριον μάχῃ] Hoc negligenter dictum. Profectus sane Philometor est eo consilio, ut pro Alexandro contra Demetrium pugnaret, verum, ut supra ex Diodoro vidimus, mutavit rex sententiam, et cum Demetrio contra Alexandrum pugnavit; quo prælio vulneratus paucis diebus post mortuus est. Neque denique clade affectus, sed victoria potitus est. Fortasse tamen agmen quod Galæstes duxerat Alexandrinorum, inferius fuerat. — 2. παιδίον] Secundum Justinum XXVIII, 8 Ptolemaeus Philometor moriens filium parvulum reliquit, quem Physcon primo statim regni anno de medio sustulit. *Lætus igitur hoc solo, ait, quod sine certamine fraternalium regnum recepisset, in quod subornari a matre Cleopatra et favore principum, fratris filium cognoverat.*

EXCERPTA EX HISTORIA DIODORI SICULI.

xix

XXIV. "Οτι Αὔδας καὶ Διτάλχης (1) καὶ Νικορόντης ἐκ πόλεως Ὀρσωνος, οἰκεῖοι δὲ ἀλλήλων καὶ φίλοι (2), θεωροῦντες τὴν περὶ τὸν Τρίατθον ὑπεροχὴν καταπονουμένην ὑπὸ Ρωμαίων, καὶ περὶ αὐτῶν (3) δεσσαντες, καταθέματινά κάριν τοῖς Ρωμαίοις ἔχρινταν (4), δι' ἣς ἐαυτοῖς περιποῆσαται τὴν ἀσφάλειαν. Ὁρῶντες γάρ τὸν Τρίατθον ἐπιθυμοῦντα καταλύσασθαι τὸν πόλεμον, ἐπηγγείλαντο πείσειν Καιπίωνα συνθέσθαι τὴν εἰρήνην, ἐὰν αὐτοὺς ἀπολύσῃ πρεσβευτὰς περὶ διαλύσεων. Προδύμως δὲ τοῦ δυνάστου συγχωρήσαντος, οὗτοι μὲν συντόμως (5) γενόμενοι πρὸς τὸν Καιπίωνα, βαδίως ἔπεισαν δοῦναί σφισιν αὐτοῖς τὴν ἀσφάλειαν ἐπαγγελούμενοι δολοφονήσειν τὸν Τρίατθον. Δόντες οὖν καὶ λαβόντες περὶ τούτων πίστεις, ταχέως ἐπανῆλθον εἰς τὴν παρεμβολὴν εἰπόντες δὲ πεπεικέντα τοὺς Ρωμαίους περὶ τῆς εἰρήνης, εἰς ἐλπίδας ἀγαθὰς ἡγαγον τὸν Τρίατθον, σπεύσθοντες τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας ἀπαγαγεῖν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ὃς πορρωτάτω. Πιστεύμενοι (6) δὲ αὐτοῦ διὰ τὴν φιλίαν νυκτὸς ἔλαθον εἰς τὴν σκηνὴν παρεισθόντες, καὶ τοῖς ξίφεσι διαχρησάμενοι τὸν Τρίατθον πληγαῖς εὐχαίροις, ἐπὶ τῆς παρεμβολῆς ἐπιπλήσαντες παραχρῆμα διὰ τῆς ὀρεινῆς ἀνοδίας χρησάμενοι διεσώθησαν πρὸς Καιπίωνα.

XXV. "Οτι κατὰ τὴν Συρίαν Διόδοτος δ Τρύφων ἐπικαλούμενος, ἀνηρηκὼς Ἀντίοχον τὸν Ἀλεξάνδρου τὸν ἐπὶ βασιλείᾳ τρεφόμενον, παίδα τὴν ἥλικαν δύτα, περιέθετο διάδημα τῆς βασιλείας, καὶ κρατήσας ἔρημον, αὐτὸν ἀνηγόρευε βασιλέα, καὶ [κατὰ] (1) τῶν στατρατῶν καὶ τῶν στρατηγῶν τῶν (2) ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ γένους πολεμεῖν ἐπειρᾶτο. Περὶ μὲν γάρ τὴν Μεσοποταμίαν ἦν Διονύσιος δ Μῆδος, περὶ δὲ τὴν Κοίλην Συρίαν οἱ περὶ τὸν Σαρπηδόνα (3) καὶ Παλαμήδην, ἐν δὲ τῇ παρὰ Θάλατταν Σελευκείᾳ (4) Αἰσχρίων, ἔχων

XXIV. Audax et Ditalces et Nicorontes ex Orsone oppido, necessitudine et amicitia inter se juncti, ubi animadverterunt fastigium Viriathi accidi armis Romanorum, de sua salute anxi gratiam aliquam apud Romanos in eundam esse statuerunt, qua securitatem sibi conciliarent. Itaque videntes Viriathum bellum solvendi cupidum, promiserunt persuasuros se Cæpioni, ut pacem componeret, si ipsis de hac re legatio demandaretur. Lubenter id principe concedente, citato itinere ad Cæpionem profecti, facile persuadent ut cædem Viriathi pollicentibus securitatem spondeat. Fide data et accepta, in castra propere redeunt, et nuntiantes de pace ineunda se Romanis persuasisse, in bonam spem Viriathum adducunt, et a vero ipsorum consilio quam longissime animum ejus avertire student. Quorum fidei quum Viriathus se committeret ob amicitiam, noctu clam in tentorium ingrediuntur, gladiisque letalia infligentes vulnera trucidant eum, dein ex castris se proripientes per invia montanorum ad Cæpionem salvi pervenient.

XXV. In Syria Diodotus cognomento Tryphon postquam Antiochum Alexandri filium, regiae dignitati destinatum, teneræ etatis puerum, interfecerat, sibi diadema imposuit, et submoto illo ab omnibus deserto, se ipse regem declaravit. Deinde contra satrapas et duces e regia familia oriundos bellare tentabat. Nam in Mesopotamia Dionysius Medus erat, in Colesyria Sarpedon et Palamedes, in Seleucia maritima Æschion, qui secum habebat reginam Cleopatram,

ceterum infestus omnibus, statim ubi Alexandria ingressus est, fautores pueri trucidari jussit. Ipsum quoque die nuptiarum, quibus matrem ejus in matrimonium recipiebat, inter apparatus epularum et solennia religium, in complexu matris interfecit. Num igitur sinxit Galæstes interfectum illum non vere fuisse Philometor filium, sed hunc a patre sibi traditum esse, ut tueretur eum et ad regnum conservaret? An etiam alterum filium Philometori Cleopatram peperisse contendebat? In medio hæc relinquenda. Si vetus Josephi interpres fidem meretur, plures Philometori filii erant. Nam Contra Apion. lib. II, c. 5 in latinis (græca perierunt) legitur : *Ptolemaeus.. egressus est de Cyrene eo animo, ut Cleopatram e regno ejiceret, et filios regis, ut ipse regnum injuste sibi applicaret.* Ceterum Philometoris filius, cui Galæstes regnum recuperare studebat, intelligentius fortasse est Ptolemaeus ille, qui in Papyro Anastasio medius inter Ptolemaeum Philometorem et Pt. Physconem recensetur. Cf. tamen Letronnius *Inscr. gr. de l'Eg. I*, p. 53 sqq.

XXIV. Fol. 184, 15 r. — 184, 4 v. Insere locum ante lib. XXXIII, c. 22, ubi de sepultura Viriathi sermo est. Res pertinet ad an. 140 a. C. Diodorus quidem in Exc. Vat. p. 98 (XXXIII, 21) Popilium consulem (consul vero erat an. 139) ad colloquium Viriathum convenisse narrat; quamquam res aperte pertinet ad Servilianum consulem anni 142. Verum ejusmodi consulum confusio crebra admodum apud Diodorū est; eamque magnam partem jam in fontibus suis reperitur. Certe mirum est in errore modo memorato cum Diodoro facere Dionem Cassium in Exc. Ursin. 163 (tom. II, p. 58 ed. Gros, quem vide) et Sext. Aurelium. — 1. Διτάλχης διτάλχης codex, in quo τάχι literis minoribus scriptum est, haud dubie quod scriba ductus literarum in exemplari describendo assequi non potuerat. Appianus Hisp. c. 74 percussores Viriathi nominat Αὔδακα, Διταλκῶν καὶ Μίνουρον, quia nominum forme sane genuiniores esse videntur. In ipsa narratione differt Appianus, secundum quem Audax ejusque socii διαφθερέντες ὑπὸ τοῦ Καιπίωνος δώροις τε μεγάλοις καὶ ὑποσχέσεις πολλαῖς, ὑπέτριαν αὐτῷ κτενεῖ τὸν Οὐρίαθον. Orsonem Baetica urbem Appianus memorat c. 16 et 65. — 2. φίλοι.] φίλου cod. — 3. αὐτῶν] αὐτῶν codex. — 4. ἔχρινταν] ἔχρινεν cod. Mox excidisse videtur verbum δύναντο. — 5. συντόως. — 6. πιστεύμενοι] πιστεύμενος codex. De re cf. Appian. 74 : Τοῖς φίλοις ἔξην καὶ νυκτερεύοντι ἐντυγχάνειν.

XXV. Fol. 184, 4—13 v. — 1. κατὰ] supplevi vocem. — 2. τῶν ἀπὸ] τοῦ ἀπὸ codex. — 3. De hoc Sarpedone cf. fontem Diodori, Posidonium (fr. 10) ap. Athenaeum VIII, p. 333, B. — 4. ἐν Σελ.] Cf. Joseph. XIII, 7, 1 : Τὴν δὲ βασιλείαν λαβέων ἀπεδύσατο τὴν ὑπόκρισιν, καὶ διληθῆς Τρύφων ἦν. Τοὺς οὖν ἐγέρθους διὰ ταῦτα ἐποιέστο κρείττονας· τὸ μὲν γάρ

b.

μεδ' ἔντοι τὴν βασίλισσαν Κλεοπάτραν, Δημητρίου uxorem autem Demetrii illius, quem Arsaces vivum cedē γυναικα, τοῦ ζωγρηθέντος ὑπ' Ἀρσάκου [5].

XXVI. Ὄτι συνετίθεντο πρὸς ἀλλήλους οἱ δοῦλοι (1) **XXVI.** Servi in defectionem et cædem dominorum con-

στρατιωτικὸν αὐτὸν μισοῦν ἀφίστατο πρὸς Κλεοπάτραν τὴν Δημητρίου γυναικα τότε ἐν Σελευκείᾳ μετὰ τῶν τέκνων ἐγχελεύσενν. — 5. Ἀρσάκου] Ἀρσακίου codex. Jam quod tempora attinet, patet Diodorum statuisse Antiochum a Diodoto sive Tryphonte occisum esse quum Demetrius Nicator jam captus ab Arsace esset. Hausisse vero sua Diodorus putandus est ex Posidonio, ex Apamea urbe, sicuti Diodotus, oriundo. Hunc enim in Postpolybianis ducem sequitur, adeo ut eum vel in Silcula historia ad verbum fere exscripterit. Quanta vero in Syris maxime rebus Posidonii auctoritas esse debeat, liquet. Porro cum Diodoro reliqui scriptores faciunt omnes, exceptis libris Maccabæorum, quibus insistens Clintonus F. H. III, p. 326 sqq. tempora Demetrii et Diodoti hunc in modum disposuit :

A. Sel.	A. C.
167.	146 Nov. Demetrius regnum occupat. Juxta eum Antiochus et Trypho.
170.	142 Feb. Antiochus a Tryphonte interfactus (Macc. I, 13, 31-41).
170.	142 Demetrius Judeis libertatem concedit (id. ibid.).
172.	140 Dem. expeditio Parthica (Macc. I, 14, 1).
174.	139 Nov. Trypho interfactus (Macc. I, 15).
175.	138 Nov. Demetrii captivitas.

Annum quo captus sit Demetrius non tradit quidem auctor Maccab.; sed patet e reliquis numeris eius captum esse post interfuctum Antiochum. Contra Josephus XIII, 5, 11. 6, 1 : (Δημήτριος) ἐπολέμησε πρὸς τὸν Ἀρσάκην καὶ τὴν στρατιὰν ἀπασαν ἀποβαλὼν αὐτὸς ἔνων ἐπῆφθ... Τρύφων δὲ ἐπειδὴ τὰ περὶ τὸν Δημήτριον ἔγνω τοιούτα τὸ τέλος, οὐκ ἔτ' ἦν Ἀντιόχῳ βέβαιος, ἀλλ' ἐπειδούσεν ὡςτ' αὐτὸν ἀποκτείνας τὴν βασιλείαν αὐτὸς κατασχεῖν. Idem XIII, 7, 1 : Μετ' οὐ πολὺ δὲ τῆς αἰχματισίας τοῦ Δημητρίου τὸν ἀλεξανδρουνιὸν Ἀντίοχος ἀπέκτεινεν. Justinus XXXVI, 1 : *Ad postremum tamen capitulatur (Demetrius), traductusque per ora civitatum, populis, qui desciverant, in ludibrium favoris ostenditur. Missus deinde in Hyrcaniam, benigne... habetur. Dum haec aguntur, interim in Syria Trypho qui se tutorem Antiocho, Demetrii privigine, substitui a populo laboraverat, occiso pupillo regnum Syrie invadit.* Eodem modo Appianus Syr. 67. 68 de Tryphonte agit post narratam expeditionem Demetrii Parthicam. Livius in Epit. 52 postquam res Syriæ et deinde res Ægypti ad an. 146 pertinentes commemoraverat, denuo ad Syriam rediens, ideoque haud dubie res anni 145 afferens, dicit: *Demetrius ob crudelitatem, quam per tormenta in suos exercebat, a Diodoto quodam, uno ex subjectis, qui Alexandro filio binulum admodum regnum asserebat, bello superatus Seleuciam confugit. L. Muminius de Achaeis triumphavit (145 a. C.).* Idem Epit. 55 in rebus anni 137 (Hostilio Mancino cons.) : *Alexandri filius, rex Syriæ, DECEM ANNO ADMODUM habens, a Diodoto qui Tryphon cognominabatur, tutele suo, per fraudem occisus est, corruptis medicis, qui eum calculi dolore consumi ad populum mentiti, dum secant, occiderunt.* In his Dukerus et Delrius verba binulum admodum in puerum admodum mutari volunt, Clintonus vero alterum potius : *decem annos admodum, corruptum esse putat, quoniam sec. libros Maccab. Antiochus jam an. 142 interfactus sit.* Quasi Liviana exigenda essent ad narrationem Maccabæorum. Deinde non attendentes quo loco haec Livius ponat, non viderunt optimè omnia concinere. Nam qui *binutus* erat anno 143, is *decem annos* natus erat anno 137 a. C. Eudem computum Diodori fuisse dubium non est, quum aliis locis comprobetur eodem usus esse fonte. Clintonis calculos vel series fragmentorum in Diodoro non admittit. Consentit etiam Eusebius p. 188, qui Demetrii expeditionem Parthicam assignat Ol. 160, 2. 139; deinde ad Ol. 160, 4. 137 in Canone annotat : *Tryphon quum se Syriæ dominum fecisset, Antiochum Alexandri filium de medio sustulit. Tum et ipse occiter periret.* Periisse vero debet eodem anno 137 vel initio anni 136, cui primum annum Antiochi Sidetae Eusebius assignat. Regno potitus Tryphon, ut senatus benevolentiam caparet, Victoriae auream populo Romano misit, teste Diodoro in Exc. Legat. p. 629. Hunc locum, cui Nostra præfigenda sunt, in editione Parisina posni lib. XXXIII, 17, extra ordinem chronologicum. Etenim sequitur in iisdem Excerptis fragmentum de celeberrima illa Scipionis ad Alexandrinos etc. legatione. Hanc vero Scipionem non obiisse post annum 143 a. C. Clintonus certe quaque chronologi statuunt. Nam Cicero Acad. II, 2, 5, *P. Africani historie, ait, loquuntur in legatione illa nobili quam ANTE CENSURAM (an. 142 a. C. Fasti Capitol.) obiit, Panælum unum omnino comitem fuisse.* Quod quin recte se habeat quamquam in Epitome Diodori dubitavi, tamen sola fragmentorum Diodoreorum serie refelli non poterat, presertim quum sapientis Siculus noster ordinem chronologicum relinquat, ideoque de Diodoti primis conatibus ad an. 145 loquens historiam ejus universam persecutus esse petuerit. Nunc vero quovis pignore contendam Ciceroniana illa corrupta esse et pro ante censuram scribendum esse ante consulatum (143 a. C.) vel (quod Dubnerus meis proponit) a censura, adeo ut legatio incidat in annum 136 vel 135. Nam primum ipse Cicero De Republ. VI, 11 (2) ita habet : *Quum autem Carthaginem deleveris, triumphum egeris, censorque fueris et obieris legatus Ægyptum, Syriam, Asiam, Græciam, diligere iterum consul absens, bellumque maximum conficies, Numantiam excindes.* In his legatio inter censuram et consulatum ponitur media. Alterum argumentum peto ex Historiis Posidonii, qui Lælii discipulus uberrime legationem persecutus est libro *septimo* (v. Athenæus XII, p. 549, D; Posid. fr. 11). Ita autem Posidonius in Historiis agit, ut singulis libris unius fere anni res pertractet. Jam vero quae e libro *quinto* afferuntur pertinent ad res anni 138, quo captus est Demetrius; et que e libro *octavo* de Siculo servorum bello leguntur, referenda sunt ad annum 134. Igitur ex his colligitur legationem pertinere ad annum 136 vel, quod malim, ad an. 135. Eodem ducit series fragmentorum Diodori. Itaque Excerpta Leg. de Tryphonte et de Scipione (XXXIII, c. 17 et 18) transponenda sunt ad finem libri XXXIII (cujus postremum fragmentum pertinet ad an. 137) vel ad initium libri XXXIV (cujus primum fr. est anni 134).

XXVI. Fol. 184, 13 v. — 185, 2 r. Eadem in brevius, uti solet, contrahens Photius in Exc. Diodor. XXXIV, 2, 10 : συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ ἀποστάσεως καὶ φόνου τῶν χωρίων. Καὶ πρὸς τὸν Εὔνουν ἐλθόντες ἡρώτων εἰ συγχωρεῖται παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς τὸ βεβούλευμενον. Οἱ δὲ μετὰ τερατείας, ὡς εἴσθει, συντίθεμενος δὲι συγχωροῦσι, παραγρήμα πείσει ἔχεσθαι τῇ ἐγγειρήσεως. Εὕνος οὖν τετρακοσίους τῶν ὑμοδούλων συνήρθοισαν, καὶ ὡς ἢν ὁ κατρός εἴδοιον, καθοπλισθέντες

EXCERPTA EX HISTORIA DIODORI SICULI

xxi

περὶ ἀποστάσεως καὶ φόνων τῶν κυρίων. Παρελθόντες δὲ πρὸς τὸν Εὔνουν, οὐκ ἀπώθεν διατρίβοντα, ἡρώτων, εἰ συγχωρεῖται παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς τὸ βεβουλευμένον. 'Ο δὲ τερατεύμενος μετ' ἐνθουσιασμῷ, καὶ περὶ τίνων ἤκουστι [ἀκούσας] διεσάφησεν διὰ διδόσασιν αὐτοῖς οἱ θεοὶ τὴν ἀπόστασιν, ἐὰν μηδεμιάν ὑπερβολὴν ποιησάμενοι παραχρῆμα (μὲν) ἐγχειρήσωσι ταῖς ἐπιθολαῖς· ὑπὸ γάρ τῆς πεπρωμένης (2) αὐτοῖς κεχυρῶσθαι τὴν πατρίδα τὴν Ἔνναν, οὓσαν ἀκρόπολιν ὅλης τῆς νήσου. Τοιούτων λόγων ἀκούσαντες καὶ διαλαβόντες διὰ τὸ δαιμόνιον αὐτῆς συνεπιλαμβάνεται τῆς προαιρέσεως, οὕτως παρέστησαν ταῖς ψυχαῖς πρὸς τὴν ἀπόστασιν, ὡστε μηδεμιάν ἀναβολὴν τῶν δεδογμένων ποιεῖσθαι. Εὖθες οὖν τοὺς μὲν δεδεμένους ἔλυον, τῶν δὲ ἄλλων τοὺς πλησίους διατρίβοντας (3) συλλαβόμενοι περὶ ύποστασιν ἐπὶ τίνος ἀγρῷ πλησίουν ὄντος τῆς Ἔννης. Συνέλεμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους καὶ πίστεις ἐπὶ σφαγίων ἐνόρχους νυκτὸς ποιησάμενοι καθωπλίσθησαν, ὡς ποτ' ἀν δικαιός συνεχώρει· πάντες δὲ τὸ κράτιστον τῶν ὅπλων, τὸν θυμὸν, ἀνελάμβανον (4) κατὰ τῆς ἀπωλείας τῶν ὑπερηφάνων κυρίων, καὶ τούτων ἀφηγεῖτο Εὔνους. Καὶ παρακαλοῦντες ἀλλήλους περὶ μέσας νύκτας εἰσέπεσον εἰς τὴν πόλιν καὶ τούτους ἀνήρουν.

XXVII. "Οτι πολλοὺς ἔχων τοὺς συναγωνιστὰς ἀντετέτετο δ Γράχχος, καὶ δεῖ καὶ μᾶλλον ταπεινόμενος, καὶ παρὰ προσδοκίαν ἀποπίπτων, εἰς λύτταν τινὰ καὶ μανιώδη διάθεσιν ἐνέπιπτε. Συναγαγὼν γάρ τοὺς συνωμότας εἰς τὴν ἴδιαν οἰκίαν, καὶ μετὰ τοῦ Φλάκκου συνεδρεύσας ἔκρινε τοῖς ὅπλοις δεῖν κρατεῖν τῶν ἀντιπραττόντων καὶ τὰς χειρας τοῖς τε ἄρχουσι καὶ τῇ συγκλήτῳ προσφέρειν. Διὸ παρεκελεύσαστο πᾶσιν ὑπὸ ταῖς τηνόνταις (1) φέρειν ἔιρη, καὶ συνακολουθοῦσας αὐτῷ τὸν νοῦν προσέχειν τοῖς παραχγελομένοις. Ὁπιμίου δὲ βουλευομένου ἐν τῷ Καπιτωλῷ (2) περὶ τοῦ συμφέροντος, ὥρμητεν ἔκεισε μετὰ τῶν καχεκτῶν. Εὑρὼν δὲ τὸν νεώ προκατειλημένον καὶ πλῆθος τῶν ἀριστιῶν ἡθροισμένον, ἀπεχώρησεν εἰς τὴν δόπιστα τοῦ νεώ στοὰν ἀδημονῶν καὶ ποιηλατούμενος. Οὕτω δ' αὐτοῦ παροιστρηκότος, Κοῖντος (3) τις συνήθειαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, προσέπεσε τοῖς γόνασιν αὐτοῦ δεόμενος μηδὲν βίαιον? ἀνήκεστον πρᾶξαι κατὰ τῆς πατρίδος. 'Ο δὲ τυραννικῶν ἡδη διεξάγων, αὐτὸν μὲν προέωσε πρηνῆ ἐπὶ τὴν γῆν, τοῖς δὲ ἀκολουθοῦσι προσέταξε διαχειρίσασθαι καὶ ταύτην ἀρχὴν ποιήσασθαι τῆς κατὰ τῶν ἐναντιούμενων τιμωρίας. 'Ο δὲ ὑπατος καταπλαγεὶς τόν τε φόνον ἐδήλωσε τῇ συγκλήτῳ καὶ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπίθεσιν. Ζήτει ἐν τῷ περὶ συμβολῆς πολέμων.

spirarunt. Igitur Eunum haud procul inde degentem convenient sciscitantes num quod consiliis jam agitent dii permittant. Is postquam audiverat quibus de rebus venissent, cum verborum præstigiis et furore lymphatico respondet permittere deos defectionem, si nulla mora interposita statim rei exsequenda manum admoveant: a fatis patriam ipsis esse destinatam Ennam, totius insulae acropolin. Quibus auditis, existimantes ipsum numen coepitis suis opitulaturum, tanto animorum ardore rem aggressi sunt, ut promptissime quæ decreverant exsequerentur. Confestim igitur vincitos exsolverunt, et ex reliquis eos qui in propinququo degebant assumentes circa quadringentos in agrum quandam prope Ennam situm congregarunt. Ibique de rebus agendis deliberantes, mutuamque sibi fidem sacramento super hostiis edito noctu spondentes, armarunt se prout quisque tunc poterat; omnes autem armorum præstantissimo, animi audacia, ad cædem dominorum insolentium erant instructi. Eunus iis dux erat. Et invicem se exhortantes circa median noctem in urbem irrumpunt, dominosque occidunt.

XXVII. Quoniam multos socios habebat, restitit C. Gracchus; et in diem magis depressus et spe sua frustratus in furem et quasi rabiem quandam incidit. Nam conjuratos in domum suam convocavit, et cum Flacco deliberatione habita, armis adversarios vincendos esse ac vim manuum consulibus et senatu admovendam decrevit. Jussit igitur ut omnes sub toga gladios gestantes ipsiusque comitantes, ad mandata essent intenti. Et quo tempore Opimius de iis quæ e republica forent in Capitolio deliberabat, ascendit eo Gracchus caterva stipatus conjuratorum; sed templum præoccupatum et optimatum permultos eo convenisse videns, in porticum, quæ pone templum est, abscessit conscientia ausi perturbatus prænisque exagitatus. Dum sic quasi cæstro immisso concitat, Quintus Antyllus, quo familiariter uti solebat, ad genua ejus provolutus precatur, ne quid violenti et immedicabilis in patriam velit committere. Ille vero tyrannice jam se gerens, pronum in humum protrudit et comitantibus imperat, ut trucident hominem et hoc penarum ab adversariis sumendarum faciant initium. Consul vero perterritus cædem hanc atque insidiias quæ ipsis struerentur, senatu renuntiavit. Quære in Excerptis De commissione bellorum.

εἰς τὴν Ἔνναν τὴν πόλιν εἰσπίπουσιν, ἀφηγουμένου αὐτῶν καὶ τοῦ πυρὸς τὰς φλόγας τερατεύμενου τούτοις τοῦ Εὔνου. Ταῖς δὲ οἰκίαις ἐπεισελθόντες πλεῖστον φόνον εἰργάσαντο, μηδ' αὐτῶν τῶν ὑπομάζων φειδόμενοι. — 1. ἔσυλοι;] δούλου codex. Mox supplevi ἀκούσας; contra μὲν particulam uncis inclusi. — 2. πεπρωμένης cod. — 3. διατρίβοντας; διατρίβοντας cod. — 4. ἀνελάμβανον; ἀνελάμβανεν cod.; mox ὑπεριφάνων cod.

XXVII. Fol. 185, 3 — 21 r. Cf. Plutarch. C. Gracch. 13 sq. p. 1002 ed. Didot., ubi tamen aliter res exponitur, et omnino aliis est quasi color et ingenium narrationis. Ad Diordanum proxime accedit Appianus Bell. Civ. I, 24, unde Dioldorea in nonnullis supplere licet: 'Ο δὲ Γράχχος καὶ δ Φούλοις ἐπεὶ καὶ τοῦδε ἐξεπιπτον, μεμηνόσιν ἐσικάτες ἐψεῦσθαι τὴν βουλὴν ἔφασκον κτλ. — Fragmentum inserendum ante XXXIV, 29 (121 a. C.). — 1. τηθέννας;] τιθ. cod. — 2. ἐγ τῷ Καπ.] εἰς τὸ καπιτώλιον cod.

xxii

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

XXVIII. Ὅτι ἦκεν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὑπάρχων Ἰογόρθας ἔτερος, ἀντιποιούμενος τῆς Νομαδικῆς βασιλείας. Εὐδοκιμοῦντος δὲ αὐτοῦ καθ' ὑπερβολὴν, δ Ἰογόρθας μισθωσάμενός τινας σφαγεῖς τοῦτον μὲν ἐδολοφόνησεν, αὐτὸς δὲ οὐδενὸς κωλύοντος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν βασιλείαν.

XXIX. Ὅτι δ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος ἐν Σελευκείᾳ τῇ πόλει ὃν συγχελεισμένος, ὑπὸ τινος τῶν φίλων ἐπιβουλευθεὶς, τὸν μὲν ἐπιβουλεύσαντα συλλαβὼν ἐτιμωρήσατο, εἰς δὲ τὸ λοιπὸν οὐ τοῖς τυχοῦσι φίλοις ἔσυτὸν ἐπίστευεν.

XXX. Ὅτι πολλὰ (1) ἐπαναστάσεις ἐγένοντο οἰκετῶν. Πρώτη μὲν ἡ περὶ τὴν (2) Νουκερίαν· τριάκοντα οἰκετῶν συνυμοσίαν ποιησαμένων καὶ ταχὺ κολασθέντων· δευτέρα. δὲ (3) ἡ περὶ τὴν Καπύην, διακοσίων οἰκετῶν ἐπαναστάντων καὶ ταχὺ κολασθέντων (4)· τρίτη δὲ ἀπόστασις ἐγένετο παράδοξος καὶ πολὺ τὰς εἰθισμένας διαλαΐτουσα (5). Ἡν γάρ τις Τίτος μὲν Οὐέττιος ἵππευς δὲ (6) Ῥωμαίων, δις ἔων πατέρα μεγαλόπλουτον, καὶ νέος ὃν παντελῆς, εἰς ἐπιθυμίαν ἥλθε ἀλλοτρίας θεραπαινίδος, καλλεὶς διαφερουσῆς. Ἐπιπλακεὶς (7) δὲ αὐτῇ καὶ συμβιώσας ἴκανόν τινα χρόνον εἰς ἔρωτα παράδοξον ἐνέπεσε καὶ διάθεσιν μανίᾳ παρεμφερῆ. Διὸ γὰρ τὴν φειοστοργίαν ἐπιβαλόμενος ἔξαγοράσαι τὴν παιδίσκην, τῷ μὲν πρώτῳ ἔσχε τὸν δεσπότην αὐτῆς ἀντιπραττοντα, μετὰ δὲ ταῦτα τῷ μεγέθει τῆς τιμῆς προτρεψάμενος ἔξηγόρασεν αὐτὴν ταλάντων Ἀττικῶν ἐπὶ τὰ, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς τιμῆς εἰς ταχτὸν χρόνον συνέθετο. Πιστευθεὶς δὲ τοῦ χρήματος διὰ τὴν τοῦ πατρὸς εὐπορίαν, ἀπήγαγε τὴν θεραπαινίδα, καὶ καταδὺς εἰς τινα τῶν πατρικῶν ἀγρῶν ἔξεπλήρωσε τὴν ιδίαν ἐπιθυμίαν. Ως δὲ ὁ συγχείμενος τοῦ χρέους χρόνος διῆλθεν, ἥκον οἱ πεμφθέντες εἰς τὴν ἀπαίτησιν. Ό δὲ εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν ἀναβαλόμενος τὴν ἀπόλυσιν, καὶ τὸ μὲν γρῆμα οὐ δυνάμενος πορίσαι, τῷ δὲ ἔρωτι δουλεύων, ἐπεγείρησε πρᾶξει παραλογωτάτῃ (8).

XXVIII. Fol. 185, 22 — 26 r. Ἰογόρθας ἔτερος] *Massivam* appellat Sallust. Jug. 35; Liv. Ep. 64. Fragmentum pone post lib. XXXIV, c. 35 (110 a. C.).

XXIX. Fol. 185, 26—29 r. δ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος] Ptolemaeus VIII Soter II, filius Ptolemai VII Soteris I, frater major Alexandri I. Is regno pulsus (107 a. C.), e Cypro, quam obtinebat, in Syriam trajecit, ut Antiocho Cyziceno contra Antiochum Grypum auxiliaretur (103 a. C.). Quae in Syria gesserit Ptolemaeus narrat Josephus XIII, 12, 3. Verum de rege in Seleucia urbe obcesso nihil ibi traditur. De temporibus ejus v. disputationem Letronni in *Inscript. gr. de l'Egypte*. tom. I, p. 53 sqq. Inserere fragmentum post XXXIV, 39.

XXX. Fol. 185, 30 r. — 185, 24 v. Diodorus de Siculo bello servorum, quod gestum est inde ab anno 102 a. C. expositurus, præmisit nonnulla de similibus rebellionibus, quae alibi ante Siculum illam iisdem fere temporibus exarserint. Eundem locum etiam Photius p. 529 excerpit (Diodor. XXXVI, 2 p. 5:0 ed. Didot.). Notabat varietatem lectionis. — 1. Photius pleius ita : Ηρὸς δὲ τῆς κατὰ τὴν Σικελίαν τῶν δούλων ἐπαναστάσεως ἐγένοντο κατὰ τὴν Ἰταλίαν πλείους ἀποστάσεις διηγερόνται καὶ μικροί, κοινάπερ τοῦ δαιμονίου προσημάνοντος τὸ μέλεος τῆς ἐστομένης κατὰ τὴν Σικελίαν ἐπαναστάσεως. Πρώτη μὲν κατὰ μετρίαν ηὔπορη θεραπαινίδας ἀλλοτρίας καλλεὶς διαρ. — 7. Photius συμπλακεῖ; (vocab. rarioris ἐπιπλακεῖς eodem sensu e Posidonio habes ap. Athen. p. 211, F. Eodem fonte uititur Diodorus. Vide Posidon. fr. 15) δ ἀντῇ καὶ εἰς ἔρωτα παράδοξον αὐτῆς ἐμπεσών ἔξηγόρασεν αὐτὴν, οὕτω τοῦ τε μανιώδους ἔρωτος βιαζομένου καὶ τοῦ κυρίου τῆς κορης τὴν πρᾶσιν μόλις κατανεύσαντος, ταλάντων Ἀττικῶν ἐπτὰ, καὶ χρόνον διῆσε καθ' ὅν ἀποτίσει τὸ χρέος. Επιστεύετο δὲ διὰ την πατρών περιουσίαν. Ἐνστάντος δὲ τοῦ ὄρισθεντος, καὶ μὴ ἔχων ἀποδούντα, πάλιν ἔταξε τριάκοντα ἡμερῶν προθεσμίαν. Ως δὲ καὶ ταύτης ἐπιστάσης, οἱ μὲν ἀπῆλτον, δὲ οὐδὲν πλέον εἶχεν ἀνύειν, δ ἔρωτος ἡγιαζεν, ἐπεκείρησε πρᾶξει παραλογωτάτῃ. Ἐπιβουλεύει μὲν γὰρ τοὺς

XXVIII. Romam venit e regia familia ortus Jugurtha alter, regnum Numidarum sibi vindicaturus. Qui quum multa gratia apud Romanos pollere cœpisset, Jugurtha per sicarios mercede conductos interficiendum curavit. Ipse, ne mine prohibente, in regnum suum reversus est.

XXIX. Ptolemaeus senior, dum in Seleucia urbe inclusus tenebatur, amici cuiusdam insidiis appetitus, hunc quidem comprehensum supplicio affectit, in posterum vero haud obviis quibusque se commisit.

XXX. Complures tunc seditiones servorum exarserunt. Prima Nuceriae fuit, ubi triginta servi conjurationem interesse fecerunt, sed mox pœnas dedere. Secunda exstitit Capuae, ubi servi ducenti rebellarunt, at mox item puniti sunt. Tertia a reliquis quæ fieri solebant plane differens mirum in modum accidit. Titus quidam Vettius erat, eques Romanus, patre natus ditissimo. Is, juvenis admodum, famulæ alienæ, insigniter formosæ, amore captus est. Et amplexu ejus potitus et per tempus aliquod cum ea consuescens, mirifice puellam et ad insaniam usque deperire cœpit. Qua amoris vehementia impulsus quum redimere puellan vellet, initio dominum obstrepentem habuit, mox magnitudine pretii eum demulcens emit puellam talentis Atticis septem, certumque solvendæ pecunia diem constituit. Fidem conciliabat patrimonium. Itaque servam abduxit, et in unum ex agris paternis se abscondens libidinem satiavit. Mox quum dies pecunia solvendæ adesset, venerunt qui pretium exigerent. Ille in trigesimum inde diem solutionem remisit. Et quum etiam tunc solvendo non esset, simulque amoris vi subactus teneretur, facinus tandem insolens aggres-

EXCERPTA EX HISTORIA DIODORI SICULI.

xxiiii

Διὰ γὰρ τοῦ πάθους τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐπι-
βολῆς ἐπακολουθοῦσαν αἰσχύνην, ἐξετράπη πρὸς δια-
λογισμοὺς παιδαριώδεις καὶ πολλῆς ἀφροσύνης μεστούς.
Πρὸ δρθαλμῶν γὰρ λαμέσσων τὸν ἐσόμενον τῆς ἐρωμέ-
νης διαχωρισμὸν, τοῖς μὲν ἀπαιτοῦσι τὴν τιμὴν ἀνέλπι-
στον ἐπιβούλην συνεστήσατο (9). **

XXXI. ** ἐφρόνεις ὡς δὲ ἔνιοι, διτὶς κατὰ διαθήκην τῷ
ἔπειρῳ νῆσῷ τὰ πλείω κατέλιπε τῆς οὐσίας, τοῖς διοι-
δύνευσεν· δὸς γὰρ νεανίσκος τόλμη καὶ προπετείδις διαφέ-
ρων, περιθέμενος διάδημα καὶ βασιλέα Μακεδόνων
ἔσυτὸν ἀναδείξας, παρεκάλει πολλοὺς ἀφίστασιν· Ρω-
μαίων καὶ τὴν προγεγενημένην Μακεδόνιν πάτριον
βασιλείαν ἀνακτᾶσθαι. Πολλῶν δὲ συντρεχόντων, ὡς
ἀρπαγῆς ἐσομένης, δὸς δὲ Ἐξήκεστος ἀγωνίσας ἐξ-
πεμψέ τινας τὸν διαστριχήσοντα Γεντιῷ τῷ στρατηγῷ τὴν
περὶ τὸν οὖν ἀπόνοιαν. Διεπέμψατο δὲ [καὶ] πρὸς Κό-
τυν (1) τὸν βασιλέα Θρακῶν, ἀξῶν μεταπέμψασι τὸν
νεανίσκον, καὶ πεῖσαι τῆς ἐπιβολῆς ἀποστῆναι. Οὐ δὲ
ἔχων φιλίαν πρὸς Εὐφρήνην μετεπέμψατο αὐτὸν, καὶ
παρακατασχών ἡμέρας τινάς παρέδωκε τῷ πατρὶ· καὶ
ἀπελύθη τὸν διασθόλων.

XXXII. "Οτιδ Σερτώριος θεωρῶν ἀκατάσχετον οὖσαν
τὴν δρυὴν τῶν ἐγγύωρίων (1), πικρῶς (2) προσεφέρετο
τοῖς συμμάχοις, καὶ τοὺς μὲν κατατιωμένους ἀπέκτε-
νειν, τοὺς δὲ εἰς φυλακὴν παρεδίδουν, τῶν δὲ εὐπορωτά-
των ἐδίμευε τὰς οὐσίας, πολὺν δὲ ἀργυρὸν καὶ χρυσὸν
ἀθροίσας, οὐκ εἰς τὸ κοινὸν τὸ πολέμου ταμιείον κατετί-
θετο, ἀλλ' ἴδια ἔθησαύριζεν· οὔτε τοῖς στρατιώταις
ἐχορήγηε τὰς μισθωφορίας, οὔτε τοῖς ἡγεμόσι μετεδίδουν
τούτων, οὔτε τὰς κεφαλικὰς κρίσεις μετὰ συνεδρίου καὶ
συμβούλων (3) ἐποιεῖτο, διακούοντας δὲ ἴδια καὶ μονοκρι-
τὴν ἔσυτὸν ἀποδείξας ἐποιεῖτο τὰς ἀποφάσεις εἰς τε τὰ
σύνδετα τοὺς ἡγεμόνας οὐκ ἡξίου παραλαμβάνειν, οὐδὲ
φιλανθρωπίας οὐδεμίας μετεδίδουν τοῖς φίλοις, καθόλου δὲ
διὰ τὴν ἐπὶ τὸ χείρον ἐπίθεσιν τῆς περὶ αὐτὸν ἔξουσίας
ἀποθηριώθεις τυραννικῶς ἄπαισιν προσεφέρετο. Καὶ ἐμι-
σθήθη μεν ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπεδούλεύθη δὲ ὑπὸ τῶν φί-
λων. Ή δὲ ἀναίρεστις αὐτοῦ συνετελέσθη τοιωδέ τινι
τρόπῳ. Τῶν ἡγεμόνων οἱ μέγιστον ἔγοντες ἀτάκαμα, Περ-
πέννας καὶ Ταρκυνίος, συμφρονήσαντες ἀλλήλοις, ἔγω-
σαν δὲ τύραννον δόντα τὸν Σερτώριον ἀνελεῖν. Ηροστά-
της δὲ τῆς ἐπιβούλης αἱρεθεὶς δὲ Περπέννας ἐκάλεσεν ἐπὶ

sus est. Nam affectus exsuperantia pudorque incepsum
subsecutus in cogitationes avertit pueriles multaque plenas
desipientiae. Etenim ante oculos sibi ponens instantem
puellæ amatæ discessum, insperatas pretium exigentibus
struxit insidias.**

XXXI. ** cogitabat; sicuti vero nonnulli referunt, pro-
pterea quod alteri filio majorem bonorum partem testamento
legaverat, totis periclitatus est. Nam juvenis, qui insignis
erat audacia et temeritatis, assumpto diademe regem se
Macedoniæ declarans multitudinem exhortabatur, ut a Ro-
manis desicerent, pristinumque regnum majorum suorum
recuperare tentarent. Multisque spe rapinæ confluentibus,
trepidans Execestus ad Gentium (*Genucium?*) praetorem
legavit, qui de filii ausis insanis certiorem faceret. Porro ad
Colyn Thracum regem misit petens ut juvenem ad se arces-
seret, eique persuaderet ut a coptis desisteret. Cotys igitur,
amicitia Euphenæ junctus, arcessivit puerum, et postquam
per dies aliquot in domo sua detinuerat, patri tradidit, qui
ita criminatione exemptus est.

XXXII. Animadvertisens Sertorius impetum indigenarum
non posse cohiberi, multa cum severitate socios tractare
coepit. Criminibus obnoxios alios interficiebat, alios dabat
in custodiam; ditissimorum bona publicabat; collecti argi-
menti et auri vim magnam non in publicum bellū aerarium
deponebat, sed suos in usus convertebat; nec militibus ero-
gabat stipendia, neque ducibus opum copiam faciebat; in
causas capitales non in synedrio cum senatoribus, sed pri-
vatim inquirebat, et solus unus sedens judex dicebat senten-
tiam; porro ad convivia duces adhibere dignabatur,
neque ullum humanitatis officium amicis praestabat; ac
omnino efferauit eo quod in pejus vergere res ejus coope-
rant, tyranni in modum erga omnes se gerebat. Quare apud
multitudinem in odio erat, ab amicis vero insidiis petebat-
tur. Cædes ejus confecta est hunc in modum. Perpennas et Tarquinius, qui plurimum inter duces poterant, con-
spirantes Sertorium utpote tyrannum interficiendum esse
decreverunt. Exsequendis consiliis praefectus Perpennas

ἀπαιτοῦντας, ἔσυτῷ δὲ μοναρχικὴν ἔξουσίαν περιέθηκε. Sequentia apud ipsum Photium legas. — 8. παραλογιστάτῃ] sic
Photius; παραλόγῳ ταύτῃ cod.

XXXI. Fol. 185, 24 v. — 186, 5 r. Fragmentum initio mutilum in codice ab antecedentibus nullo modo separatur,
quasi ad eandem pertineret historiam. Folium excidisse videtur. De re mihi non constat. In simili argumento versari vide-
tur. — 1. Κοτυν] Κότυν cod.

XXXII. Fol. 186, 5 — 26 v. De cæde Sertorii (72 a. C.) vide Plutarch. Sertor. extr. et Appian. B. Civ. I, 113. Insere
hunc locum sicuti sequens fragmentum post XXXVII, 22. — 1. τῆς δρμῆς τῶν ἐγγυωρίων γε πρὸς ἀπόστασιν. Nimiriū
college Sertorii seditionis Perpennas sermonibus excitati, φανερῶς μὲν οὐκ ἀφίσταντο, δεδοκότες αὐτοῦ τὴν δύναμιν, κρύφα
δὲ τὰς τε πράξεις ἐλυμαίνοντα καὶ τοὺς βαρβάρους ἐκάνοντας πικρῶς καὶ δασμολογοῦντες, ὡς Σερτωρίου κελεύοντο.
Ἐκ δὲ δποτάστας ἔγινοντα καὶ ταραχῆς περὶ τὰς πόλεις. Οἱ δὲ περιπόνοι ταῦτα θεραπεύειν καὶ ἐπιτρέπειν ἐπονήρχοντο
πλείονας ἔτερασμένους πολέμους καὶ τὰς ὑπαρχούσας ηγεμονίας ἀπειθείας, ὥστε τὸν Σερτωρίου ἐπὶ τῆς προτέρας ἐπιτικείας καὶ
πράτητος μεταβαλόντα περὶ τούτον ἐν "Οσκη τρεφομένους παρανυμῆσαι παιδαῖς τῶν Ἰθήρων, τοὺς μὲν ἀνέλόντα, τούς δὲ ἀποδό-
μενον. Ηας sunt quae Plutarchus (I. l. c. 25, 3) de mutata Sertorii mente assert. Uberior et Diodoro, uti solet, similior
Appianus Bell. Civ. I, 113, p. 336 ed. Didot., ubi ipse tu videoas. — 2 πικρῶς] πικρὸς cod. — 3 συμβούλων cod.